بسم الله الرحمن الرحيم

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لنډو کیسو ټولګه

ګرمه ګلۍ

لیک

زړګی علیخېل

سباوون پښتو ادبي ټولنه کوټه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب چاري د ليکوال په حق کي خوندي دي

◈ کتاب	::	ګرمه ګلۍ
◈ لیک	::	زړګی علیخېل
◈ کمپوز	::	زړګی علیخېل
◈ اي مېل	::	alikhailnajeeb@gmail.com
◈ موبائل نمبر	::	03023823974
◈ پوښتنې	::	العکراش کمپیوټر ګرافکس
◈ تعداد	::	500
◈ له خوا	::	سباوون پښتو ادبي ټولنه کوټه
◈ پبلشر	::	ګوارخ پبلي کېشن جناح روډ کوټه
◈ چاپ کال	::	2019ع
◈ بیه	::	150

د موندلو درک : السراج بک سینټر جناح سینټر جناح روډ کوټه

کتاب پلورنځی، ریګل پلازه دکان نمبر ۷ جناح روډ کوټه

ال جان پبلشرز شېراني مارکېټ عبدالستار روډ کوټه

تکتو کتاب کور کاسي روډ کوټه

اباسین کتابونه پلورنځی،مین قصبه کالوني سټاپ اورنګي ټاؤن، نزد قلندري هوټل کراچي

پښتو اکېډمۍ بک شاپ، پېښور یونیورسټۍ پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټرون

زما د ټولو خواخوږو

يارانو

په نوم چې زما د غم او ښادۍ ملګري دي

زرګۍ عليخيل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

د

سعادت حسن منټو

وسپېڅلي روح ته
چې قلم ئې رښتیا او بربنډ لیکل

زړګی علیخېل

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاړ

د زړګي عليخېل..... ماښام خټک	7
مينــه او منـنــه	16
(1) ګـرمه ګـلۍ	19
(2) وړونـد	24
(3) دنـده	28
(4) خط	38
(5) چـمچه	49
(6) ګـمان	54
(7) لاحـاصل بشر	56
(8) لوبـته	62
(9) نخښه	72
(10)ويـلن	75

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زرګي علیخېل د افسانو جنسي حسیات

جنس پخپله یوه لویه موضوع ده او بیا که په نړیواله کچه په عمومي توګه او په ادب کي په خصوصي توګه او بیا په ادب کي هم په افسانه کي خاص الخاص توګه یوه لویه موضوع په هر دور کي پاتي شوې ده. چونکې د دې موضوع د ژوند سره ډېر انتهائي نازک تعلق دی، ولي چي د دې موضوع په اړوند موږ په یو خاص ټولنیز نظام کي د استوګني له سببه خپل اصل هم لا دریافت کولای شو او دغه رنګه د دې په وسیله د خپل ټولنیز تشخص د پېژندلو او پوهېدلو کومک هم ترلاسه کېدی شي، خو د ټولو نه اول دا خبره ضروري ګڼم چي اول جنس باندي خبره او شي چي جنس دی څهٔ شی؟ جنس څهٔ ته وائي؟ افسانه او جنسي کلچر څهٔ شی دی؟ د جنسي افسانو موضوعات، جنسي رجحانات او روئې، جنسي انحرافات او د داسي افسانو په راتلونکي د اغېز په باب هم خبره او شي چي په دې کتاب کي په افسانو کي موجود جنس، جنسي مسائل او په نفسیاتو د پوهي کومک نهٔ یوازي ترلاسه شي بلکې برلاسه هم شي.

په مشرقي ژبو کي جنس په ډېرو محدودو معنو کي راخستی شوی دی. لکه فرهنګ اصفیه کي د جنس د توري معنا ذات، قماش، نوع او صنف دی. هم دغه رنګ په فیروز اللغات کي ئې هم قریباً هم دغه معنې دي. ولي د

(c) ketabton.com: The Digital Library

انګرېزۍ په ډکشنرو کې د جنس (Sex) د توري ډېر پراخ او وسيع مفهوم اخستی شوی دی. په "Websters" ډکشنرۍ کې د (Sex) مراد داسې اخستی شوی دی.

ژباړه: يعني نر او ښځه يا نرينه او ښځينه کردارونو له کبله يا د دوی د کرداري صفاتو له سببه توپير او هغه ټول څيزونه د کومو چې تعلق د جنسي اسودګۍ يا د زېږون سره دی. يا په دواړو کې د موجود جنسي کشش سبب وي چې دواړه د يوه بله تقاضا کوي. دغسې اکسفورډ ډکشنرۍ کې د جنس (Sex) وضاحت داسې شوی دی.

ژباړه: په عامه توګه د جنس نه مراد په نر او ښځه کې توپير يا تميز دی. خو د جنس د جديد استعمال له رويه د توليد په اعضاؤ کې د دوی د جوړښت او په عمل کې د توپير يا تميز په حواله په نر او ښځي کې فرق دی.

د علم سماجيات له رويه په حياتياتي بڼه د نر او ښځي توپير يا تميز له وجې جنسي رشته يوه سماجي رشته هم وي نو د جنسي ضرورياتو سره د دې تعلق جزوي وي.

ډاکټر ټوني ليک (Dr, Tony Lake) په ډېرو ساده ټکيو کې د جنسي تعلق وضاحت د جنس په حواله څه داسې کوي.

يعني د جنس نه مراد د نر او ښځي د ملاپ د پاره د اعضاع تناسل د اشتعال او بيا د دغه اشتعال په نتيجه کې د پکاروني عمل ته جنس وائي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غـرض مـذکر او مونـث یـا نرینـه او ښـځینه کردارونـو کـي د مشـترکه مخصـوص حیاتیـاتي تعلـق لـرو چـي دې تعلـق ته جبلي تعلق یا جبلت وایو.

ډاکټـر نعـیم احمـد د فرائیـډ پـه حـوالې د جبلـت داسـي تعریف کړی.

جـنس یـو پیدائشـي خلقـي رجحـان دی کـوم چـي د نفسـیاتي اعمـالو رهنمـائي کـوي. مـثلاً د حسـن جبلـت، ادراک، حافظـه، تفکـر او داسـي نـور. پـه رنـګ د نفسـي اعمـالو پـه هـدایت او رهنمـائي عضـویه یـو مخصـوص هـدف پـه لـور وړل، جبلـت تـه د یـو داسـي سیند یـا خـوړ سـره تشـبیهه ورکړی کیږي یا شوې ده کوم چي تـل تـر تله پـه خپلو ټاکلو او معینه لارو بهیږي.

د هـر جبلـت څـه نـا څـه مقصـد ضـرور وي. مـثلاً د جنسـي جبلـت تعلـق پـه بنیـادي توګـه د نسـل د بقـا سـره دی او پـه دې حوالـه پـه انسـانانو او ځنـاورو کـي فـرق دی. پـه انسـانانو کـي د جبلـت د کـارروائي تعلـق د نسـل د بقـا سـره سـره د سـماجي عمـل سـره هـم وي. (اګرچـې د داسـي صـورت تعلـق د شـعور او ارادې سـره دی). ولـي ځنـاورو کـي د څـه مقصـد د پـوره کولـو هـیڅ سـوچ نـهٔ وي بلکـې د ځنـاورو جبلـت، بـرائ جبلـت وي. ولـي چـي دوی کـي د جنسـي جبلـت د پکـاروني تعلـق د هـیڅ قسـمه سـماجي عمـل سـره نـهٔ وي. د دې نـه مـوږ دا نتیجـه اخـذ کـولای شـو چـي پـه انسـانانو کـي جنسـي جبلـت د مخصوصـو رجحانـاتو تـابع وي او هـم د دې مخصوصـو

(c) ketabton.com: The Digital Library

جنسـي رجحانـاتو لـه کبلـه پـه تمـامو انسـانانو کـي جنسـيت (Sexuality) د خپلـو سـماجي يـا ټـولنيز اړيکـو او رشـتو پـه حوالــه د مخصوصــو رجحانــاتو حامــل وي. خــو يــاده دي وي چـي د هـيڅ قسـمه رابطـو يـا اړيکـو بغيـر هـم يـو نـر يـا ښـځه د جنسـي کشـش لـه رويـه دوی يـو بـل تـه جنسـيت ظـاهرولی شـي. خــو جــنس او جنســيت د ســماجي رشــتو پــه حوالــه قــابو کــولای يــا مــنظم کــولای شــي. کومــو تــه چــي مــوږ ســکه او ناســکه، خپلي او پردي رشتې وئيلی شو.

پـه پښـتو ادب کـي د جـنس پـه موضـوع خـور وور کـار شــوی دی، دا موضــوع پــه نظــم کــي هــم څېړلــې شــوې ده او پــه نثـر کـي هـم. پـه شـاعرۍ کـي پـه اولسـي ادب کـي خصوصـاً پـه ټپــه او غــاړو کــي دا موضــوع ځــای پــه ځــای څېړلــي شــوي او چېړلــي شــوې ده. خوشــحال ختــک پــه خپلــه شــاعرۍ کــي جنسـيات خپلـه موضـوع ګرځـولي. حميـد بابـا هـم دا موضـوع ځـای پـه ځـای پـه کـارولي. غنـي خـان هـم د دې موضـوع نـه کـار اخسـتی. اشـرف مفتـون هـم جنسـي موضـوع د خپلـي شـاعری محــور ګرځــولي او نــن ســبا ئــې ځــوان کهــول هــم پکــاوري. چــونکې دې وخــت زمــوږ موضــوع افســانه ده نــو ځکــه د جنســياتو د څېړنــي او د حســياتو د پــاره تــر افســانې ځــان محدود ساتم.

پـه پښـتو نثـر کـي پـه نـاول او افسـانه کـي جنسـي موضـوع پکـارولی، پـه نـاول کـي مـاټو خـان د جنسـي موضـوع يـو ښـکاره نامـه ده. پـه افسـانو کـي هـم دا موضـوع ځـای پـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځای پکارولی شوي چې طاهر افریدی، زیتون بانو، پروین ملال، فاروق سرور، حسینه ګل او داسې نور ئې ښکاره نومونه دي. خو زرګې علیخېل نجیب په اول ځل د افسانو ټولګه کې جنسي حسیات په ډېر جرات، بې باکۍ او د اصلاح په خوځښت کې را نغښتي ټولني ته وړاندې کړي.

د زرګې علیخېل نجیب په دې ټولګه کې ټول ټال لس افسانې شاملې دي چې په یو یا په بله حواله جنسي موضوع په کې زیر بحث ده. خو د زرګې علیخېل نجیب د دې افسانو شاته یو اصلاحي پیغام دی. هر لیکوال لکه چې ځنګه نوري ستونزې په ټولنه کېویني او د خپل لیک موضوع ئې ګرځوي هم دغه رنګ جنس هم د ټولني یوه ستونزه ده. خو د ټولني د فشار له وجهې پرې څوک قلم نهٔ پورته کوي او ځانونه پرې یا غلي کړي او یا پرې سمجهوته وکړي. خو زرګې علیخېل نجیب د دې ستونزو په موضوعاتو نهٔ ځان غلی کړی او نهٔ پرې سمجهوتې ته تیار دی او چې څه ئې په دې ټولنه کې لیدلي، کتلي، مشاهده کړي او دا هر څه ورته د یو ستونزي په شکل کې را وړاندي شوي نو دهٔ خپل قلم ته من و عن سپارلي او دې ستونزو ته ئې د شاعری یا د ناول ښه نهٔ ده خپله کړې، بلکې د لنډو کیسو کینوس ئې ورته غوره کړی او دغو ستونزو ته ئې یو داسې افسانوي رنګ ورکړی چې په کیسه کیسه کې ئې ستونزه هم وړاندې کړې او د فن لمن ئې هم نهٔ ده پرې ایښې. ګو چې کله کله ډېر نیغ پرې راغلی خو فنکارانه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ریاض کې ئې بیا زر ځان راژغورلی او خبره ئې په اشارو کینایو ته راوړې او د فن په کالو کې ئې خبره په ډېره حسینه پیرایه کې رانغښتې. دا افسانې ګو چې د موضوع له لحاظه خپله معنا تر سره کوي، ولې چې د ادب د قاري د پاره په کې د جنس نه په پورته هم ډېر څه شته.

ګرمه ګلۍ یوه اصلاحي افسانه ده چې د جنس په بنسټ خپله وظیفه تر سره کوي. ګرمه ګلۍ لکه چې د نوم نه ظاهره ده ذو معنې افسانه ده. لفظي او باطني دواړه معنې ئې د خوند دي. په دې افسانه کې ښاغلی لیکوال په دوو ذاویو د یو کردار له عمله خپل مقصد ته د رسېدو هڅه کوي او په ډېر ساده باده او واضحه ابلاغ تر دغه سنګمیله ځان رسوي. د دې موضوع که یو اړخ ته ډېره عامیانه ده ولې په باطن کې ډېره باغیانه ده او د دې افسانې دغه باغیانه عمل ئې د یو کردار "خاني" د منفي مشغوله نتیجه ده. په دې افسانه کې وینه ورکول، انجکشن او ګرمه ګلۍ هغه علامتونه دي چې که یو پلا د مرض او د مریض د صحت او د ژوند منلي او کوټلي اسباب دي نو بل اړخ ته د دې انجکشن یا د ستني غلطه او نا مناسبه پکارونه او په ګرمه ګلۍ کې ټولنیز مریضانو ته د خپلو رګونو نه د هغوی رګونو ته د وینو انتقالول په خپله ځان انتقال ته سپارل دي. په دې افسانه کې ستن یا انجکشن یو داسې ژوندی علامت دی چې که یو پلا مړي رغوي نو بل پلا د ژوندو نه مړي هم جوړوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورږوند یو علامتي افسانه ده. خو علامات ئې ډېر ګونجلک نهٔ دی. ابلاغ په کې شته. دا افسانه په نفسیاتو او جنسیاتو اډانه ده. دا افسانه د حسیاتو سره تعلق لري. دا افسانه د ورږوند په حسیاتو بحث کوي. د ورږوند د بصر د نشتوالي له کبله د سماعت تېز والی یو په دوه شي او هغه د ځیزونو پېژند ګلو د هغه د آواز نه په ښه طریقه کولی شي. دا افسانه هم په باطن کې اصلاحي افسانه ده چې پرده د ړانده نه هم کول پکار دی. که هغه دي نهٔ ویني نو تهٔ خو ئې وینې. د دې افسانې ابلاغ ډېر واضحه دی. هیڅ پیچیدګي په کې نشته. تر څه حده طنز او مزاح هم په کې شته چې د اصلاح اړخ ته اشاره کوي.

دنده افسانه یوه ساده او روانه افسانه ده. د موضوع لحاظ سره زړه ده. موضوع ئې مو ښلې ده او په دې موضوع یا د دې سره تړلې بلا افسانې لیکلي شوي. ولې د دې افسانې موضوع اصل تړننګ پوائنټ د درېیم ګړي ده. په دې افسانه کې ستونزه د غلط سوچ او د غلط اپروچ ده. په ښځې د بدګمانۍ اظهار دی او د نر کردار ته په مخ یوه زورداره څپېړه ده.

خط، دا کرداري او مکالماتي افسانه ده. دې موضوع ته ورته ډېري افسانې په نورو ژبو کې لیکلي شوي، ډرامې او فلمونه هم جوړ شوي، په پښتو ادب کې د خطاطي او یا د جینې ورسره اړیکه یوه نوې تجربه ده. ښه افسانه ده او د ډبل پارټ لکه چې اوله تجربه وي. په پښتو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ادب کې د تجسس نه ډک افسانه ده خو د انفرادي مشاهدو او تجربو يوه داسي بېلګه ده چي هرچاته اپيل کوي.

چمچه افسانه د ټولني په اجتماعي سوچ طنز دی. او اختتام ئې تکل ته ورته دی. خو که يو پلا د اسد خود کلامي دا افسانه خوندوره کړې ده بل پلا تکل ته ئې هم ورته کړې ده. خو افسانوي رنګ ئې بېللی نۀ دی. د افسانې خواږه په کې تر آخره ځان ښودنه کوي.

ګمان، په دې افسانه کې تلوسه کمه ده، خو دا افسانه د رئيليزم يا حقيقت نګاری داسي يوه بېلګه ده چي د داسي ستونزو په بيا بيا مور په ټولنه کي مخ کېږي خو د صنفي امتياز له وجهي په ټولنه کي هر سړي په داسي ستونزو ځان غلی کړی وي. باوجود د دې چي د حقيقت نه هر سړی خبر وي، ولي د يو بل سره ئې د وئيلو جرات نۀ شي کوی او دا افسانه د يو داسي حقيقت ښکارونه کوي.

لا حاصل بشر، دا اصلاحي افسانه ده. په دې افسانه کي په جنس کي د اصلاح هڅه ده. مکالماتي افسانه ده او په زور دارو مکالمو اډانه لري.

لوبته، ښه افسانه ده خو پيغام ئې د علامت يا د تخليقيت په ځای ډېر نبغ دی او د فني په ځای اصلاحي دی. ښه افسانه ورته په دې وايم چي که ظاهره په کي جنس دی نو پټه په کي د انس اصلاح هم ده.

نخښه، يوه عامه ساده او سوچه افسانه ده. په کردارونو اډانه لري. په ټولنه طنز دی. د کردارونو کمزوري

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کي ښودلې شوې ده چې د نر او د ښځې په بې اعتمادی بنیاد لري.

ویلن، یوه اصلاحي افسانه ده. په ټولنه خصوصاً په ځوان کهول طنز دی او د ننني په پښتو فلمي کلچر هم یوه نیوکه ده چې ځوان کهول بې لاري کوي بلکې ډېر ئې بې لاري کړل.

الغرض په دې کتاب کې ټولې افسانې چې حوالې ئې ما راخستي، د دې مقصد په ټولني کې جنسي رجحانات او روئې په ګوته کول دي او د اصلاح هڅه کول دي. زما په خیال د دې نه دي هرګز څوک دا معنا نهٔ اخلي چې ګنې د دې نه د لیکوال خدای مهٔ کړه د فحاشۍ اړخ ته د ټولني د بوتلو هڅه ده. دا هم لکه د نورو ستونزو یوه ټولنیزه ستونزه ده چې د یوې داسې غټې تناکې په شکل کې موجوده ده چې د ټولني په رګونو کې له درده څړیکې وهي او د غه تناکې ته زړګي علیخېل نجیب د یو سماجي ډاکټر د قلم څوکه تېره کړې او نو او زوی ترې راباسي او صفا سوتره کوي ئې. چې یوازې مریض پرې نهٔ ښه کېږي بلکې د ټولني د خالصې اصلاح د پاره ترې ټوله ټولنه صحت یابه کېږي.

مننه

ماښام خټک ایډوکېټ

فرید چیمبر، کراچۍ

18-09-2019

(c) ketabton.com: The Digital Library

مينه او مننه

د خدای پاک په فضل او احسان او د ملګرو پښتنو په ډاډ او مرسته دا ده د خوږې پښتو په چوپړ کې د رېيمه د لنډو کيسو ټولګه ستاسو مينه والو تر لاسو درورسېده. د لوی متعال څښتن ډېر زيات شکر ګزار يم چې د خوږې پښتو و چوپړ ته ئې د رولی يم.

د هري ژبې ادب د هغه د تخليقي ادب د لاري پېژندل کېږي. ژبه هلته بډايه کېږي چې په کومه ژبه کې د تخليقي ادب پنګه درنه وي. زما په فکر په پښتو ادبياتو کې د کيسه ايز ادب صنف د شاعرۍ د صنف په مقابله کې ډېر کم تخليق شوی دی. زموږ د عصر ليکوالان ډېر کم د کيسه ايز ادب خوا ته توجه ورکوي، د شعر په ميدان کې پياوړي دي خو د کيسه ايز ادب په ميدان کې بيا خال خال ليکوالان لګيا دي زيار کاږي. بايد موږ د شعر د تخليق سره سره د کيسه ايز ادب خوا ته هم توجه وکړو او خپله خوږه پښتو د نورو ګاونډيو مترقي ژبو په کتار کې ودروو.

د دې ټولګي پر لنډو کيسو څه تبصره کول نۀ غواړم، د ښو او بدو پرېکړه ئې ستاسو پر علمي نظر پرېږدم، خدای دې وکړي چې ستاسو ادبي تنده درماته کړي او د پښتو کيسه ايز ادب په لمن کې يوه ګټوره اضافه وګرځي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلته به زۀ د هغو ملګرو مننه خپل فرض وګڼم چا چې په دې ټولګه کې خپل تر وسه څه نا څه ونډه شریکه کړې ده.

زړۀ ته راتېر، د تکل د دنیا نوموړې څهره، زما ادبي ملګری او ډېر خوږ انسان ښاغلي ایډووکېټ ما ښام خټک صاحب یو جهان مننه کوم چې د دې ټولګي پر متن ئې خپله علمي رایه له تاسو سره په تحریري توګه شریکه کړه. هم دی ؤ چې د دې ټولګي د لنډو کیسو پر نفسیاتو پوهېدی. یو ځلي بیا ئې د زړۀ له کومي مننه کوم. الله دي د دۀ ښستي پر موږ نۀ راولي. قلم ئې نور هم تاند او بهاند غواړم.

یاران به بیا سره یاران وي
غماز کمبخته هسي زړونه بدوینه

زما یاران.... د خدای په فضل دي خو بې شمېره او خدای دي ئې راته ژوندي او ګرندي لري، د خپلو ټولو خواخوږو یارانو مننه کوم چې ماته هر وخت ډاډګیرنه راکوي، ما د پښتو ژبې و چوپړ ته هڅوي، خدای دي دوی تل آباد، خوشحاله او ښاد لري.

د سباوون پښتو ادبي ټولني کوټي صدر ښاغلي عباس شاه مخلص هم زښته مننه کوم چې د ټولني د اړخه ئې دا ټولګه خپره کړه.

په آخر کې زۀ د ګران، خوږ او پر پښتو مئین ملګري **محمد نسیم خان توخي** د زړۀ له کومي مننه کوم چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کرمه کلی   زړکی علیخېل

د دې ټولګي مالي لګښت ئې په ورین تندي پر ځان ومنلی او دا ټولګه ئې د چاپ په ګېڼه ښائسته کړه. خدای دي داسي پر پښتو مئین ځوانان تل ژوندي، آباد او خوشحاله لري. آمین.

نور تاسو و کتاب لوستلو ته پرېږدم. والسلام

ستاسو

زړکی علیخېل

سهېلي پښتونخوا کوټه

19-09-2019

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګرمه ګلۍ

زمونږ د کلي د هديرې په غېږ کې چې په ټوله سيمه کې لويه هديره ده، ډېر تنکي ځوانان په خواږه خوب ويده دي. څوک په بدۍ کښي، څوک په خدائي مرګ، څوک په ايکسېډنټ کې او څوک بيا په داسي جهاد کې له منځه تللي چې هغه د خپل نسلي ورور په خلاف روان دی دوام لري، او دې هديرې ته ئې مړي راوړي او په کې ئې ښخ کړي دي. نن چې زۀ په دې لويه هديره کې چې يو اوږد او په سلګونو کلونو تاريخ هم لري کوم قبر ته ناست يم دا د تنکي ځواني مرګ "خاني" قبر دی. د قبر په کتبه ورته خپلوانو ليکلي دي "ځواني مرګ خانی" . نن مې زړۀ غواړي چې ځواني مرګ خاني ته د مغفرت ډېرې دعاوې وکړم.

زۀ او خانی د وړوکوالي ملګري وو. په سکول کې د لومړي ټولګي څخه بيا تر لسم ټولګي پورې، په محله کې هم سره ګاونډيان، زمونږ دواړو مېندې لکه سکه خوېندې داسي سره ملګرې وې.

خاني کله هم له ما او ما له دۀ، د زړۀ حال نۀ وُ پټ کړی. تېر کال خانی ډېر سخت ناروغه شو، ډېر دارو درمل ئې ورباندې وکړل، خو د روغتيا پر خوا ئې ګام نۀ اخستی. د دې ناروغۍ له مخه خانی له تېرو دروو مياشتو څخه و ښار

(c) ketabton.com: The Digital Library

تـه روږد شـوی ؤ. پـلار ئـې ښـه پیسـه درلـوده، لـوی کاروبـاري سړی ؤ، د خـاني سـره د پیسـو کمـي نـهٔ وه، هـره ورځ بـه ئـې ځـان ښه تیار کړو او ښار ته به روان شو.

د خـــاني عمـــر دا وخـــت اوولـــس (۱۷) کالـــه ؤ. خامـــه ځـواني ئـې وه، د ځـوانۍ تـوده وینـه ئـې پـه جـوش کـې وه، د فیشـن ډېـر شـوقي ؤ، مـا خـو هـیڅ کلـه هـم دی پـه داسـې غلطـو لاروئه ؤ لیـدلی چـې پـه هغـه کـې ځوانـان د خپلـې ځـوانۍ او ګرمـې وینـې د لاسـه ښـکېږي او دویمـه دا چـې پـه خـاني کـې یـو بـل خصوصیت دا هـم ؤ چې هغـه بـه هـر ضـرورت منـد تـه د خدای د رضـا د پـاره وینـه ورکولـه، ولـې چـې د دهٔ د وینـې ګـروپ O- (او، نیګیټیو) ؤ چې دا وینه د ډېرو کمو خلګو وي.

نـاروغي ئـې ورځ پـه ورځ زیاتېدلـه، ټـول وجـود بـه ئـې دړد کولـو، مـړهٔ تبـه ئـې پـه وجـود کـې خـوره وره وه، یـوه ورځ د خـاني مـور زمـوږ کـور تـه راغلـه او پـه ژړغـوني لهجـه کـې ئـې راته ووئیل چې

"زویـه! تـهٔ خـو خـانی یـو ډاکټـر یـا مـلا تـه ورښـکاره کړه، ورځ په ورځ ئې وجود ویلېږي، ستا خو هره خبره مني".

ما پـه جـواب کـې ورتـه ووئیـل چـې "ضـرور، زهٔ بـه نـن نن دی و یو ښه ډاکټر ته ښکاره کړم".

مـور ئـې بېرتـه پـه سـرو سـترګو ولاړه. زهٔ هـم لـږ سـاعت وروسـته د کـوره ووتـم او د خـاني کـور تـه ورغلـم. خـانی پـه کـور کـې پـه خپلـه کوټـه کـې پـر پلنـګ پـروت ؤ. مـا قـانع کـړو چـې ډاکټـر تـه ځـو، دهٔ هـم څـه ضـد ونـهٔ کـړ، پـه هـم هغـو بـوی نـاکو جامو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کـي راسـره روان شـو، دواړه زمـا پـر موټرسـائیکل کښېنسـتو او د ښار په خوا روان شو.

زمـا یـو ملګـری چـي پـه یـوه پرائیویـټ هسـپتال کـي د یـو نومـوړي فزیشـن ډاکټـر سـره اسسـټنټ ؤ هغـه تـه ورغلـو. هغـه زمـوږ ډېـر ښـه هرکلـی وکـړی، د خـاني د پـاره ئـې جـوس او زمـا د پـاره ئـې شـنې ترخـې چـای را وغوښـتې. پـر ډاکټـر صـاحب ډېـر زیـات رش ؤ، خـو د ملګـري پـه برکـت مـوږ تـه ډېـر زر وار را ورسـېدی. ډاکټر صـاحب ډېـر خـوږ انسـان ؤ، د خـاني و کېفیـت او حالـت تـه چـي ئـې وکتـل نـو یـو څـو پوښـتني ئـې ځنـي وکـړې. بیـا ئـې دوه ټیسـټونه را ولیکـل چـي "دا ټیسـټونه وکـړئ او بیـا ئـې ماتـه ښـکاره کـړئ". مـوږ د ډاکټـر د کـوټې څخـه را ووتـو، راغلـو لیبـارټری تـه، هلتـه ئـې د خـاني څخـه تقریبـاً لـس سـي سـي وینـه وایسـتله او مـوږ تـه ئـې د نـیم سـاعت انتظـار کولـو ووئیـل. مـوږ بېرتـه د هغـه ملګـري خـوا تـه راغلـو چـي د ډاکټـر صـاحب اسسـټنټ ؤ. نـیم سـاعت مـو د آخـوا دې خـوا مجلسـونه وکـړل، ملګـري مـي راتـه ووئیـل چـي "زهٔ ځـم د خـاني ټیسـټونه راوړم". هغـه د لیبـارټری خـوا تـه ولاړی، لـږ سـاعت وروسـته بېرتـه راغـی، د ټیسـټونو رپـورټ ورسـره ؤ، مـوږ ئـې ډاکټـر صـاحب تـه وروسـتو، ډاکټـر چـي د خـاني رپـورټ وکتـی نـو ئـې ووئیـل، "دومـره خـاص کیسـه نـهٔ ده، سـتا د هډو تبـه ده، خـدای بـه دي ښـه کـړي". بیـا ئـې پـر پرچـې دوا لیکـل پیـل کړو "هـا دا واخلـه، پـر وخـت ئـې ورکـوئ، پرهېـز دي بالکل نهٔ کوي، زړهٔ د خلاصه دي هر شی خوري".

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږ هم را ولاړ شو د ډاکټر مننه مو وکړه. چې څنګه وتلو نو ډاکټر صاحب پر ما ږغ وکړی. "ځوانه! ته ودرېږه". خاني ته ئې ووئيل چې "ته دباندې کښېنه، زۀ دۀ ته ستا د پاره يوه دوا ورليکم". خانی او زما ملګری دواړه دباندې ووتل، ډاکټر ماته د کښېنستو اشاره وکړه، زۀ پر چوکۍ ډاکټر ته مخامخ کښېنستم. ډاکټر په افسرده لهجه کې راڅخه وپوښتل "دا ځوان ستا څۀ دی؟".

"ډېر نږدې ملګری مې دی"

"ستا د ملګري ايډز دی"

"ايډز؟". له ما ئې لاري ورکې کړې، نۀ پوهېدم چې دا ئې څۀ راته ووئيل.

"هو، ايډز"

"لاکن ډاکټر صاحب! خانی خو ډېر شريف او خانداني ځوان دی". دۀ خو هره څلورمه مياشت د خدای د رضا د پاره و ضرورت مندو خلکو ته وينه ورکوله، نو بيا څنګه کېدای شي چې دی......

"ايډز نۀ شرافت ګوري او نۀ خاندان، او دا هم کېدای شي چې دۀ چې کوم وخت آخري ځل وينه ورکوله نو هغه وخت د وينې سرنج استعمالي شوی وي، د هغه څخه هم دا مرض خوربږي. لحاظه تاسو د دۀ پوره پوره خيال وساتئ، د دۀ سره ېېخي لږ وخت دی، که وو ايم نو زيات نه زيات شپږ مياشتې، تاسو دی د دۀ په ناروغي مۀ خبروئ کنې په شپږو ورځو کې به سترګي پټې کړي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ را ولاړ شوم، د ډاکټر څخه د رخصت اخستلو بغير د دۀ د کوټې څخه را ووتم. خانی مخامخ پر يوه چوکۍ زما په انتظار ناست ؤ. زۀ چي ئې څنګه وليدم نو را ولاړ شو. موږ دواړه د هسپتال څخه دباندي را ووتو، په يوه ميډيکل کي مو دوا واخسته، موټر سائيکل مو د سټېنډ څخه را وباسی او پر کښېنستو. په دې وخت کي خاني راته ووئيل چي

"ياره! زۀ و تاته يوه لاره د رښئيم پر هغه د رځه".

ما هم ورسره ومنله، د دۀ پر را ښوولې لاره روان شوم. کله په يوه ګلۍ کله په بله ګلۍ کښې، آخر يوې تنګې ګلۍ ته برابر شوم، خاني وئيل چي "پر دغه تنګه ګلۍ د رځه خو لږ په کراره کراره". زۀ هم په دې تنګه ګلۍ کي روان شوم. د ګلۍ د هر کور يا بيا دويم يا دريم کور په مخ کي يوه زنانه به ولاړه وه. موږ ته به ئې ډېر په مينه او ځير ځير کتل. آخر له دې ګلۍ ووتم. خاني په مسکي کي راته ووئيل چي "تاته د ر معلومه ده دې ګلۍ ته څۀ وائي؟"

"نا". ما په جواب کي ورته ووئيل.

دۀ په مسکي او رازداره انداز کي راته ووئيل "دې ګلۍ ته ګرمه ګلۍ وائي".

زۀ د خاني په جواب او د دۀ په نا روغۍ پوهـ شوم چي دی څنګه او له کومه ناروغه دی. لاکن هغه وينه چي خاني به هره څلورمه مياشت د خدای د رضا د پاره ورکوله.. هغه؟

○○○○○○

(c) ketabton.com: The Digital Library

وړوند

د خالقداد عمر اوس دېرشو کالو ته رسېدی، په سترګو وړوند، لاکن په صحت ښه برابر ؤ.
خالقداد د کونډې مور یوازینی زوی ؤ. دوې مشرې خوېندې ئې وې چې هغه هم ود شوې وې. په شل کلنې کې اکا (تره) ورله خپله لور ورکړه، خو د یو کال تېرولو وروسته هغه د خدای په کار شوه. خالقداد قسم وکړی چې دی به بل واده ونۀ کړي. قسم ئې پر خپل ځای، خو دې وړوند ته چا خپله لور او خور ورکوله، هغه خو اکا ئې ؤ چې د دۀ سره ئې دا ښېګړه کړې وه.
د خالقداد سترګې د وادۀ څخه دوه کاله مخ کې د موټر په یو ایکسډنټ کې زخمې شوې وې. ډاکټرانو ورته آپریشن کړې، د آپریشن کولو وروسته د خالقداد د سترګو څخه چې پټۍ لېرې کړل شوې نو د خالقداد په سترګو د تیارې پردې پرتې وې. خالقداد ډېر زیات غمګین شو. ډاکټرانو ورله تسلې ورکوله چې دا تیاره به په کراره په رڼا بدلېږي. خالقداد هم توري چشمې سترګو ته واچولې او په یوې نرۍ لکړه ئې ژوند پیل کړو. اوس نو د وړوند توب ئې اتۀ کاله وتلې وو. خالقداد په لکړه دومره اموخته شوی ؤ لکه یو بینا کس چې په لاره او علاقه کې بلد وي.
خالقداد د خپل کلي څخه لېرې د غرۀ په دامان کې د تربرونو کلی درلود. په دې تربرو کې ئې و یوه تربور ته مشره خور ناسته وه. کله نا کله به د خور حال احوال ته ورغی،

(c) ketabton.com: The Digital Library

پو ښتنه به ئې پر و کړه، بېرته به چا تربور خپل کلي کور ته راوستی.

دا ځل په دامان کلي کې د خالقداد د یو تربور د لور وادۀ ؤ. د دۀ و ټوله کورنۍ ته ست شوی ؤ. دۀ هم غوښت چې ولاړ شي، خو خېر د کور د نورو ښځینه او نرینه وګړو سره وادۀ ته ولاړی.

ښه د یخ شپې او ورځې وې، دوی د وادۀ څخه یوه ورځ مخ کې لا ولاړو. خالقداد ډېر شوخ ؤ، ښې ګپې ئې کولې، د ځوانانو سره ځوان او د سپین ږیرو سره سپین ږیری ؤ. په ښځو کې چې به کښېنستی نو هغو به هم خوا نۀ بدوله. ولې چې خالقداد وړوند ؤ، ښځې ئې نۀ لیدلې. د ښځو به که مخ پټ ؤ که ښکاره که به ئې سر لوڅ ؤ که پټ د خالقداد په مخ کې ورته هیڅ مسئله نۀ وه.

خېر د وادۀ کار ؤ. خالقداد د خور سره د حال احوال په نیت لکړه په لاس کې د یو ماشوم په مرسته د ښځو خوا ته ورغی. خور ئې ډېره خوشحاله شوه. زر زر ئې په برنډې (برآمدې) کې ورته نیالي او اره کړه او مشر ورور ئې پر کښېنوی. د کور په غولي کې تنکۍ تنکۍ انجوني لګیا وې اتڼ ئې کوی. دۀ هم پر دریا او غاړو خوند اخستی ؤ. توري چشمې ئې په سترګو وې، د اتڼ په خوا متوجه ؤ، خور ئې ورته چای راوړې، د چای پیاله ئې په لاس کې ورکړه، دۀ هم د چای او غاړو څخه دوه چند خوند اخستی ؤ.

په دې دوران کې یوه ځوانه او ډېره ښائسته ښځه د درو میاشتو ماشوم په غېږ کې راغله د خالقداد په مخ کې چار

(c) ketabton.com: The Digital Library

زانــو کښېنستــه. هغــه د خالقــداد د خــور د لېــوره لــور وه چــې دې ښــادي تــه راغلــې وه. هغــه خبــره وه چــې خالقــداد ورونــد دی. ماشــوم ئــې پــه غېږ کــې پــرې باســی، خپلــه لمــن ئــې راپورتــه کــړه او ماشــوم تــه ئــې شــیدې (پــی) ورکــول پیــل کــړو. دا خالقــداد تــه مخــامخ ناســته وه، د خالقــداد د ناســتې انــداز داســې ؤ چــې دی د اتــڼ خــوا تــه متوجــه دی. ښځــه د یــوې بلــې ښځــې ســره پــه ګپــه اختــه شــوه، هلتــه ماشــوم خپلــې شــیدې رودلــې، پــه دې وخــت کــې د خالقــداد کېفیــت لــږ بــدل غونــدې شــو. پــر تنــدي ئــې خولــه راغلــه. د ښــځې ورتــه پــام شــو، زر ئــې پوښــتنه ځنــې وکــړه چــې "خالقداده! څهٔ در وشو، خېر خو دی؟"

خالقــداد زر ځــان ســره راټــول کــړی وې وئیــل "هــیڅ نــهٔ، هسې مې لږ ګرمي وشوه".

"پــه دې یــخ کــې دې ثنګــه ګرمــې وشــوه، طبیعــت خــو دې سم دی". ښځې بیا ځنې وپوښتل.

"تــهٔ داسې وکــړه چې یــو ماشــوم را وغــواړه چې مــا هلتــه د ســپېو ځــای تــه بــوزي، دلتــه مــې ســاه تنګېــږي". خالقــداد ورتــه ووئیــل او خپلــه لکــړه چــې د دهٔ ســره پــه ثنــګ کــې پرتــه وه پــه ټېرولو را پورته کړه او ولاړ شو.

ښــځې هــم نــږدې ولاړ ماشــوم تــه ووئیــل "راشــه دا مامــا د لاسه ونیسه او دباندې ئې د سپېو ځای ته بوزه، هله شاباس".

خالقــداد چــې کلــه د هغــې ناســتې ښــځې ثنــګ تــه تېرېــدی نــو ئــې ســر کښــه نیــولی ؤ. پــه کــراره کــراره د کــور څخــه دبانــدې ووتــی. ماشــوم تــه ئــې ووئیل"مــا د ســپېو ځــای تــه مــهٔ بیایه، لږ لېرې د ساره ګشت د پاره مې بوزه".

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماشوم هم هوښيار ؤ، د اتو يا لسو کالو ؤ، خالقداد ئې د کوره ښه لېرې بوتی. خالقداد ماشوم ته ووئيل چې "بس تهٔ اوس ځه، زهٔ بيا خپله ځم". ماشوم هم دی هلته پرېښوو ی او د کور په خوا ئې ځنې منډه کړه.

خالقداد چې کله پوهـ شو چې ماشوم نشته، لکړه ئې يوې خوا ته وغورځوله.... واګې ته ئې لاس کړی.... د تشو بولو په بهانه...... په دوو تلو کښېنستی او چشمې ئې له سترګو....... لېرې کړې.

○○○○○○

(c) ketabton.com: The Digital Library

دنده

د پنځویشت کلنې نازو د وادۀ دوه کاله کېدل. د ېرش کلن خاوند قیصر ئې په یوه پرائیویټ سیکیورټي ګارډ کمپنۍ کي کار کوی. نازو تعلیم یافته وه، ښه کارنده وه. د جامو ګنډلو هنر ئې په لاس کي درلودی. خاوند قیصر بیا پرائمري فیل او د لاس د خوارۍ نۀ ؤ. د سیکیورټي ګارډ په کار کي به توله ورځ د دفتر مخ ته ناست ؤ، دوولس ګهنټې به ئې ډیوټي کوله، دۀ غوښتی هم داسي کار چي توله ورځ ناست وي.

دوی چي په ښار کي په کومه محله کي اوسېدل د هغې محلې زیاتره نر او ښځه سهار د خپلو کارو پسې وتل او مازدیګر به راتلل. په دې محله کي یوه ښځه چي نوم خو ئې چا ته نۀ ؤ معلوم خو ټولو به ورته باجي وئیل اوسېده. دې ښځې په این، جي، او کي کار کوی. د دې باجي ادارې په کوم کي چي دې کار کوی دې ته په یوه بله محله کي د ښځو د زدکړي او ورسره د خیاطۍ یو سینټر خلاص کړی ؤ. باجي به د دې دواړو محلو و ښځو ته د عصري تعلیم سره سره د خیاطي زده کولو کورس هم ورکاوی. بیا چي به کله ښځو دا هنر تر لاسه کړی نو به ئې په آخر کي یو ستائنلیک (سرټیفیکټ) او یو د جامو ګنډلو مشین ورکړی چي دوی مخته په ژوند کي د خپلي کورنۍ مالي ستونزي پر اواري کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د باجي او نازو ښه علیک سلیک او تلل راتلل ؤ. باجي د نازو د هنر څه خبره وه. هغې به هر وخت نازو ته وئیل چي "ته د دې هنر څخه خپله پېشه ولي نۀ جوړوې؟" نازو به انکار کولو او د قیصر په آمدني به ئې شکر باسی.

یوه ورځ باجي و نازو ته مشین راوړی، باجي نازو ته ووئیل چي "تۀ دا مشین درسره کښېږده، دلته په خپل کور کي کله نا کله جامې ګنډه، زۀ به و ښځو ته ووایم چي هغوی دي په تا خپلي جامې ګنډي". نازو خو اول ورته انکار وکړی، بیا ئې د باجي په ډېر اصرار هو وکړه او مشین ئې کښېښووی.

ورځي او شپې تېرېدې، خاوند قیصر هم ډېر خوشحال ؤ چي اوس د کور ګزران ډېر ښه روان دی. نازو هم د ښځو جامې جوړولې او ډېر اعلی ګنډل به ئې کاوی.

یوه ورځ د باجي سره یوه بله ښځه چي ډېر سینګار ئې کړی ؤ او په عمر پخه معلومېده راغله. د خبرو څخه داسي ښکارېده چي دا به ډېره شتمنه وي. پنځه جوړې جامې ئې و نازو ته ورکړې چي "دا په نوي نوي ډیزائنو کي را جوړي کړه. بیعه به ستا د مرضۍ وي". نازو هم "سمه ده" ورته ووئیل. باجي او ښځه بېرته ولاړې، نازو هم کښېنسته، بیاتي او ناپ ئې ورباندي راواخستی.

د قیصر د کور دباندي مخامخ پر تېره هر وخت دوه کسان ناست وو. په هر روان او را روان کس کي به ئې چرت وهی او بیا به ئې پر هغه خپل مجلس تازه کوی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په یوه هفته کې ئې پنځه سره جوړې جامې ور وګنډلې. ښځه هم راغله، جامې چې ئې ولیدلې نو ئې ډېرې زیاتې خوښې شوې.

"څنګه چې باجي وئیلي ؤ له هغې هم زیاته کارنده ئې، ها دا واخله ستا حق". ښځې د پرس څخه دوه د شنه زریانو نوټونه را وایستل او نازو ته ئې ونیول. نازو هم هغه پیسې ځنې واخستې. ښځې خپلې جامې واخستې او د روانېدو د پاره ولاړه شوه. چې کله ئې رخصت اخستی نو ئې نازو ته ووئیل چې "سبا به زما ډرائیور راشي او تاته به یو څو نورې جامې د ګنډلو د پاره راوړي". د دې خبرې کولو سره روانه شوه. نازو نن ډېره خوشحاله وه، ولې چې دې نن یو په دوه پیسې ګټلې وې.

په دا سبا د کور دروازه وټکېده، نازو د کور د دننه څخه بږغ ورباندې وکړو "څوک؟"

"دا جامې واخله میډم را استولې دي". د دباندې څخه بږغ وشو.

نازو ورغله، مخ ئې پټ کړی، دروازه ئې لږ خلاصه کړه او جامې ئې ځنې را واخستې. بېرته ئې دروازه بنده کړه او کوټې ته راغله.

هفته تېره شوه، د کور دروازه وټکېده. نازو د دننه څخه بږغ وکړی "څوک؟"

"هغه د میډم جامې که جوړې شوې وې را ئې کړه"

(c) ketabton.com: The Digital Library

نازو پوهـ شوه چې د میډم ډرائیور دی نو ئې جامې په یوه کڅوړه کې واچولې او د دروازې په خوا روانه شوه. مخ ئې پټ کړی، دروازه ئې لږ خلاصه کړه او کڅوړه ئې په یوه لاس ور وباسله. ډرائیور کڅوړه څنې واخستله او پیسې ئې ورکړې.

"هغه میډم وئیلې چې په کور کې یو څه زنانې او ماشومان دي، د هغو جامې جوړول دي، که تاسو زما کور ته د لږ ساعت د پاره راشئ، ناپونه واخلئ نو ستاسو به ډېره مننه وي".

"زما کور یکړ دی، زهٔ د خپل خاوند څخه پوښتنه کوم، تهٔ سبا راشه". نازو په جواب کې ورته ووئیل.

"هغه میډم وئیلې که ستا د موبائل نمبر وي را ئې کړه". ډرائیور د میډم بل پیغام هم ورکړی.

"سمه ده، تهٔ ودرېږه زهٔ ئې درته را اخلم". د دې جواب سره نازو خپلې کوټې ته ولاړه، پر یو کاغذ ئې خپل د موبائل نمبر ولیکی، بېرته دروازې ته راغله، هغه کاغذ ئې ډرائیور ته ورکړی، ډرائیور په ګاډي کې کښېنستی ولاړی. نازو خپلې کوټې ته راغله. دباندې ناست کسانو دا ټوله کیسه ولیدله او خپله ګپه ئې پر تازه کړه.

"یاره دا ښځه ماته سمه نهٔ معلومېږي، تهٔ ګورې نهٔ چې هره ورځ یو څوک نه یو څوک ورته را روان وي. کله این، جي، او واله باجي کله میډم زلیخا او دا ګاډي واله خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

هـره ورځ را روان دی، یـو شـی نـه یـو شـی بـه ئـې ورتـه را اخستی وي".

"هـو یـاره، زمـا هـم لـږ لـږ شـک پـر راځي. خاونـد ئـې تولـه ورځ د خپلـي غریبـۍ پسـې ورک وي، دا هـر سـهار د کـوره وزي، لیاقـت بـازار چـوړي ګلـۍ تـه ځـي، تاتـه خـو معلومـه ده چـي چـوړي ګلـۍ څنګـه ګلـۍ ده؟ آښـه دا بیـا بلـه چـي ځـان ئـې ښـه سینګار کـړی وي خـو زمـوږ پـه مـخ کـي پـه پټـه پرده کي ځي". دا خبره دویم کس په طنزیه انداز کي وکړه.

پـه دا سـبا نـازو قیصـر نـۀ کـړی خبـر. خـدای خبـر چـي هېـر ئـې شـو کـه ئـې پـه کسـته داسـي وکـړل. د وېـري کـه لـه ډېـر اعتبـاره چـي خاونـد بـه مـي هـیڅ نـۀ راتـه وائـي. د میـډم د ډرائیـور سـره د میـډم پـه ګـاډۍ کـي پـه پټـه پـرده د شـا پـه سیټ کـي کښېنسـته او د میـډم د کـور پـه خـوا روانـه شـوه. د نـازو هغـه دوو کسانو ته هیڅ پام نۀ وُ چي دې ته ئې په کوم نظر کتل.

دواړه کسـان نـن بیـاد قیصـر د کـور تـر مـخ پـر تـړه ناسـت وو. دوی ولیـدل چـي نـازو پـه ګـاډۍ کـي کښېنسـته او روانـه شـوه. یـو کـس وآبـل کـس تـه ووئیـل چـي " مـا نـۀ درتـه ووئیـل چـي دا سـمه ښـځه نـۀ ده، هغـه ده د میـډم زلیخـا پـه ګـاډۍ کـي د هغې د ډرائیور سره ولاړه".

دویـم کـس پـه جـواب کـي ورتـه ووئیـل "هـو یـاره! مـا خـو دومـره شـک نـۀ وُ وربانـدي، لاکـن دا خـو د محلـې ګنـد وختـه".

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوی دا خبري کولې چې قیصر د یوې خوا څه سر پر ځړېدلی، مخ تک ژړ، په درنو درنو قدمونو راغی د کور دروازې ته ودرېدی. د کور پر دروازه کولف راځوړند و. حیران شو چې دا کولف بیا څنګه؟ په دغه سوچ کې ؤ چې پر تېره ناست کسانو کې یو کس پر بېغ کړل. "وروره! ستا ښځه پر کور نشته، هغه د میډم زلیخا په ګاډۍ کې کښېنسته او خدای خبر چېري ولاړه"

"ولاړه؟" د ځان سره ئې ووئیل او شرمنده هم شو. دواړه کسان ورته را پورته شول، نږدې ورته راغلل، یو کس ورته ګویان شو "وروره! دا محله د شریفو خلګو ده، دلته دا دندې نۀ چلېږي"

"دندې؟ څنګه دندې؟ زۀ پوهـ نۀ شوم". قیصر په حیرانتیا کې ځني وپوښتل.

"ځان مۀ اچوه، تۀ وائې مونږ نۀ پوهېږو چې ستا ښځه کومې دندې کوي"

"تاسو غلط پوهـ شوي یاست، زما ښځه داسې نۀ ده" قیصر په جواب کې ورته ووئیل.

"که ستا ښځه داسې نۀ ده نو هغې د میډم زلیخا سره څۀ تعلق دی" دویم کس ځني پوښتنه وکړه.

"میډم زلیخا؟، زۀ میډم زلیخا نۀ پېژنم او نۀ زما د ښځې د هغې سره څه تعلق دی" قیصر بیا په حیرانتیا کې په جواب کې ورته ووئیل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"میډم زلیخا هغه ښځه ده چې په دې ښار کې د لویو لویو خلګو جنسي هوس و سړېدو ته ښځې سپلائي کوي. پخوا هغې پخپله دا دنده کوله، اوس د عمر په تېرېدو سره نوري ښځې و دې کار ته چمتو کوي او پیسې پر ګټې، څه دا اخلي او څه دې نورو ښځو ته ورکوي". اول کس ورته ووئیل او په برېتو ئې ګوتي ووهلې.

قیصر نور پریشان شو، حیران ؤ چې دې کسانو ته څه جواب ورکړي. دویمه چابي هم نۀ وه ورسره چې د کور دروازه ئې پسې خلاصه کړې وای. د دې کسانو خبري وربانديي وغمبېدې، کرار کرار یوې خوا ته روان شو. کله به ئې سوچ کاوی چې نازو داسې نۀ شي کېدی، هغه خو له ما سره ډېره مینه کوي. کله به ئې سوچ کاوی چې پیسه ډېره بده بلا ده، هر څوک په خپل منګول کي ټینګوي او بیا چې ئې زړۀ غواړي هغه لاره په خپلوي. په دې سوچو کې تلی تلی ډېر لېري ورسېدی. بېرته ئې د ځان سره سوچ وکړی چې راځه کورته او د نازو څخه خپله پوښتنه وکړه چې ولې دې ماته دهوکه راکړه. ولې دې زړۀ پردی او پیسه خپله کړه. په دماغ باندې ئې غصه غالبه شوه، بېرته د کور په خوا را روان شو. چې کله خپلې محلې ته را ورسېدی نو چې کتل ئې یوه توره غټه ګاډۍ چې شیشې ئې هم توري وې راغله د دۀ د کور مختته ودرېده. د دۀ قدمونه وچ ودرېدل لکه چې مځکه ئې ونیسي. نازو ځني را کښته شوه، د دروازې کولف ئې خلاص کړی او کور ته ننوته. ګاډۍ روانه شوه او

(c) ketabton.com: The Digital Library

د محلې ښځه ووته. دی هم درانه ګام په زړه کې د غم او غصې طوفان اخستی د کور دروازې ته ودرېدی. دروازه ئې وټکوله. د دننه ښځه ږغ راغی چې "څوک؟". دۀ پر ږغ کړل چې "ستا مرګ". دروازه خلاصه شوه، قيصر د يو تند باد په شان کورته ننوتی. په درام سره ئې دروازه بنده کړه. نازو نږدې ولاړه وه هغې چې وليدل چې قيصر دی نو ئې د خُلې څه نا څاپه ووتل "تۀ؟ تۀ څنګه دا وخت راغلې؟".

"ولې زۀ دا وخت نۀ شم راتلی... دا وخت بل څوک راځي که ستا د دندې وخت دی؟". نازو ئې د مړونډ څخه ټينګه ونيوله او په چغو چغو ئې ځنې وپوښتل او د ځان سره ئې کښوله کوټې ته ئې بوتله.

" څه کيسه ده چې دومره قهرېدلی ئې، زما لاس پرېږده". نازو خپل مړونډ ځنې د خلاصولو هڅه کوله. قيصر په چغو نارو شو، د خُلې ځخه ئې ځګونه غورځول.

"دا راته ووايه چې زما په مينه کې څه کمی راغلی ؤ چې تا دا دنده شروع کړه؟".

"کمه دنده، تۀ څه وائې؟" نازو هم په چغو شوه.

"ښه نو اوس دا هم زۀ درته ووايم چې کومه دنده..... د ميډم زليخا والا دنده.... بله کومه دنده..."

"تۀ غلط شوی ئې يا بيا چا غلط پوهه کړی ئې، زۀ خو د هغې کورته د ناپ د پاره تللې وم.... هغه....."

"بس بس، دروغجنې..... ما پخپله وليدلې.... دروغجنې...... بې حيا....". په غصه شو، د خُلې ئې

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاس واخستی هر څه چي په خُله ورتلل هغه ئې باسل. آخوا دې خوا ته ئې لکه لېونی کتل، په دا دوران کي د نازو د ګنډلو بیاتي (قینچي) په لاس ورغله، نازو ځان خلاصوی، د دواړو سره دعوه شوه، قیصر چغي وهلې "بې حیا...بد کرداري.... د پیسو د پاره تر عزت تېره شوې....". نازو چغي وهلې چي "دا دروا غ دي..... زۀ پر قرآن لاس درته ږدم..... زۀ بې حیا نۀیم ..... تۀ پر خدای باور وکړه". نازو د قیصر لاس ټینګ نیولی ؤ په کوم کي چي بیاتي وه. لاکن قیصر سړی ؤ، طاقتور ؤ، نازو کمزورې، ښځه ذات.

ناڅاپه قیصر لاس د نازو نه خلاص کړی، بیاتي دا وخت خلاصه وه، په دې کش و بګیر کي بیاتي ولاړه د نازو د غوړ لاندي پر مغزي برابره شوه، د ویني یو داره را ماته شوه.... نازو هم هلته پر هغه ځای ولوېده.... نۀ ئې د خُلې اُف وختی او نۀ آه.

قیصر چي دا وکتل نو ئې اوسان خطا شول. د لږ ساعت د پاره په کوټه کي چپه چپتیا شوه. داسي لکه چي هیڅوک هم په دې کوټه کي نۀ وي. د نازو وجود د ویني د بهېدو سره کرار کرار رېږدی، سترګي ئې رډي را ختلي وې، رډ بډ ئې د کوټې و چت ته کتل پرته وه.

قیصر چي لږ په سود کي راغی نو له وامه په منډه د کوټې ووتی او د کوره وتښتېدی. هغه دواړه کسان چي دباندي ولاړ وو یو د بل سره وبوږېدل. بیا کورته د ننه راغلل، په کوټه کي چي ئې وکتل په کوټه کي ویني خورې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وې او نازو حلاله شوې مړه پرته وه. دواړه په منډه د کوره را ووتل. نږدې پولیس تهانې ته ورغلل، پولیسانو ئې را خبر کړل، هغوی راغلل مړی ئې وکتی. بیا ئې مړی د پوسټ مارټم د پاره هسپتال ته ولېږی. پولیس د دې دواړو کسانو ښځه دا بیان واخستی چې " دا کس چې قیصر نومېدی یو نشئي او خماري انسان ؤ. هر وخت به ئې دا خپله ښځه وهله، دا ښځه ډېره ښه ښځه وه. د پردیو جامې به ئې ګنډلې او د کور ګزران به ئې کولو. نن هم قیصر د دې ښځې ځخه د خمار او نشې د پاره پیسې غوښتې خو د هغې په انکار قیصر دا ووژله او ولاړی وتښتېدی".

○○○○○○

(c) ketabton.com: The Digital Library

کرمه ګلې   زرګۍ عليخېل

خط

زما د ملګري نسيم جان عجبه عادتونه وو. کله ئې هم خپله يو کار نه دی کړی. ټول کارونه به ئې په ملګرو کول او په ملګرو کې ېيا زهٔ چې په هر کار کې به ورسره ولاړ وم. که به د شناختي کارډ کار وۀ، که د پاسپورټ کار وۀ او که ئې په هسپتال کې څه مسئله وه او که بيا د دهٔ د مئينتوب مسئله وه. يعنې هر کار ئې پر ما بند وۀ او د هر کار د خلاصولو چابي ئې زهٔ وم.

د دهٔ د مئينتوب هم عجبه داستان دی. هره ورځ به مئينېدی، چېري چې به ئې شين ټکری ليدی نو به دی پر مئين شو. هغه د اردو مشهوره مقوله سم "**دل پهينکا عاشق**" وۀ.

يوه ورځ زما د کان چېري چې ما خطاطي کوله، د خلګو د دکانونو سائن بورډونه او بينرز مې ليکل، ته راغی. هسې خو به په هفته کې درې څلور ځلي خامخا راتلی، نو په کومه ورځ چې دی په کوم نيت د کان ته راغی نو زهٔ پوهـ شوم چې نسيم جان نن په بله بڼه کې دی. سلام دعا کولو وروسته ئې راته خپل فرياد شروع کړو چې "ياره منشي! ته خو پوهېږې چې په ټولو ملګرو کې ته زما تر ټولو ښه ملګری ئې"....... ما خبره ورپرې کړه چې "مطلب دي وايه"

"ياره يوه انجلۍ مې خوښه شوې ده"...... ما بيا خبره ورپرې کړه چې "دا خو څه نوې خبره نهٔ ده".

"ته خبره خو يو واره واوره"....

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ښه وایه". ما په مسکي کي ورته ووئیل توجه مي د دهٔ خوا ته کړه او په خپل کار لګیا شوم یو بورډ مي لیکی.

"یاره زهٔ غواړم چي هغه انجلۍ ته د میني ډک خط ولیکم".

"دا خو ښه خبره ده" ما ورته ووئیل.

"یاره منشي ! تاته خو معلومه ده چي زهٔ پرائمري پاس یم، نهٔ مي خط لیکل زده دی او نهٔ لوستل"

"نو بیا ؟" ما ځني وپوښتل.

"نو بیا څهٔ. تهٔ د هغي په نوم یو خط را ولیکه بس". نسیم په حکمیه انداز کي راته ووئیل.

"د میني خط خو زما والله که زده وي چي څنګه لیکل کیږي او نهٔ مي دا دنده پخوا کړي ده، البته تهٔ مي یار ئي کوشش به ضرور درته وکړم". ما ځواب ورکړو.

"بس، هر څه چي لیکې خو د میني محبت خبري په کي ولیکه". نسیم راته ووئیل.

"سمه ده، زهٔ به ئي سبا در ولیکم، نن دا بورډ لیکم". ما ورته جواب ورکړو.

"نهٔ، نهٔ، اوس اوس به ئي لیکې". نسیم بیا حکم راکړو.

"اوس ولي؟"

" د هغي د سینټر د چهټي وخت دی، زهٔ د ډاک واله جوړېږم او د چهټۍ د مخه ئي سینټر ته ورورم".

"سمه ده". ما په خندا کي ورته جواب ورکړو، ولاړ شوم قلم او کاغذ مي راواخستل په خط لیکلو مي شروع وکړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"آښه دا راته ووایه چې نوم ئې څهٔ دی؟". ما ځنې وپوښتل.

"نوم ئې نازنینه دی" دهٔ جواب راکړو.

"ښه"

زما خوږې نازنینې! ښې چارې

هیله کوم چې روغه جوړه او ښه خوشحال ژوند به تیروې. لاکن زما ژوند ستا بغیره نهٔ خو ښه دی او نهٔ خوشحال. هغه په دې چې له کومه ورځ چې ما تهٔ لیدلې ئې نو د شپې خوب رابانـدې حرام شوی او د ورځې سکون رانه خفه شوی. ما د خپل زړهٔ خبره تاسو ته مخامخ نهٔ شوه کولی، په دې مې درته د خط لیکلو جرات وکړی. زهٔ واقعي ستا د حسن شیدائي شوی یم.

ستا خپل مئین

"هلکه نوم دې ولیکم که نا؟" ما د نوم لیکلو په وخت د نسیم څخه پوښتنه وکړه.

"نا في الحال ئې مهٔ لیکه او د خط د جواب پته ستا د دکان ولیکه، زهٔ خو هسې هم څه ټهکانه نهٔ لرم". نسیم په جواب کې راته ووئیل.

"یاره موږ ولې په خرابوې" ما ورته ووئیل.

"هیڅ والله که دروشي، تهٔ ئې ولیکه". دهٔ په جواب کې راته ووئیل.

خیر ما هم د ملګرې د پاره قرباني ورکړه او خط مې په دا ټکو تمام کړو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا د جواب په طمعه، ستا خپل مئین
"ځیګرخون"

خط مې په یوه لفافه کې واچوی، خپل د دکان پته یعنې "ځیګرخون آرټس، زونکې رام روډ کوټه" پر ولیکله او نسیم ته مې ورکړو.

نسیم ډېر خوشحال شو، بغېر د سلام په منډه د دکان نه ووتی ورک شو. زهٔ هم بېرته خپل کار ته کښېنستم او د بورډ پر لیکلو بوخت شوم.

د دې ورځې وروسته هره ورځ نسیم جان به زما په دکان کې ټوله ورځ د خط د جواب په طمعه ناست ؤ. دوې هفتې تېرې شوې خو هیڅ جواب نهٔ راغی. آخر نسیم تنګ شو راته ئې ووئیل "یاره ! یو بل خط ورته ولیکه".

"یاره لږ صبر وکړه را به شي ځواب". ما ورته ووئیل.

"نا کاغذ او قلم را واخله او شروع په وکړه". سم حکم ئې راکړی. ما هم ورته انکار نهٔ شو کولی، کاغذ او قلم مې راواخستل او خط لیکلو ته کښېنستم.

زما خوږې نازنینې ! ښې چارې
هیله کوم چې ښه جوړه روغه او خوشحاله به ئې.

ستا د جواب په طمعه نهٔ راباندې شپه تېرېږي او نهٔ ورځ. د خدای په خاطر څه جواب خو راکړه، ولې مې داسې ځوکلوې. ستا د جواب په طمعه، ستا خپل مئین
"ځیګرخون"

خط ولیکل شو، په لفافه کې بند شو بیا هغسې نسیم جان په منډه د دکان نه ووتی ورک شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هفته تېره شوه یوه ورځ ډاکخانې والـه ډاکیه راغـی او ماتـه ئې ووئیل.

"د ځیګرخون صاحب ډاک دی"

مـا ورتـه ووئیـل چـې "راکـړه". لفافـه ئـې راکـړه، پـه یـو کاغـذ ئـې راڅخـه دسـتخط واخسـتی او ولاړی. پـر لفافـه سربېره د نـازنیني نـوم لیکلـی ؤ. زړۀ مـې ډېـر وغوښـت چـې د نـازنیني جـواب وګـورم چـې څـه ئـې لیکلـي دي، بیـا مـې فکـر وکـړی چـې نـۀ د ملګـري دی بایـد چـې ملګـری خپلـه دا لفافـه خلاصـه کـړي او وې ګـوري. لفافـه مـې د ټیبـل پـه دراز کـې کېښـوده او خپـل کـار ته کښېنستم.

څـو ورځـې تېـرې شـوې خـو نسـیم دکـان تـه رانغـی. یـوه ورځ غرمـه خـوا تـه هغـه ډاکیـه بیـا راغـی، یـوه لفافـه ئـې راتـه ونیولـه "ځیګرخون صـاحب! ستاسـو ډاک". مـا لفافـه ځنـې واخسته، دستخط مې ورکړو او ډاکیه ولاړی.

لفافـه مـې د ټیبـل پـه دراز کـې د هغـې لـومړی لفـافې سره کېښـوده. ما ښـام چـې کورتـه تلم نـو مـې دواړې لفـافې پـه دې نیـت د ځـان سره واخسـتې چـې نسـیم تـه بـه ئـې کورتـه ورووړم، هسـې هـم د هغـه کـور زمـا پـه لار کـې ؤ. سـیدها د نسـیم کـورتـه ورغلـم، د کـور دروازه مـې ور وټکولـه، لـږ سـاعت وروسـته د نسیم کشـر ورور قسـیم د کـوره را ووتـی. سـلام دعـا نـه پـس مـې د نسـیم پوښـتنه ځنـې وکـړه. هغـه پـه جـواب کـې راتـه ووئیـل چـې "هفتـه مـخ کـې زمـوږ پـلار هغـه د کـار روزګـار د پـاره ایـران تـه ولېـږی". زۀ حیـران شـوم چـې د تلـو نـه مـخ کـې ئـې راڅخـه رخصت هـم وانخسـتی. څـومره بـې وفـا وختـی. د قسـیم څـه مـې رخصـت

(c) ketabton.com: The Digital Library

واخستی او د کور په خوا را روان شوم. کورته چې راغلم نو د ماخوستن ډوډۍ تیاره وه. ډوډۍ مې وخوړله، خپلې کوټې ته ولاړم، د سدرۍ (واسکټ) د جیب نه مې هغه خطونه را وایستل. زړۀ مې وغوښتل چې وې ګورم بیا مې وئیل نۀ د ملګري دي خفه به شي راځخه. په دغه هو ، نا ، کې مې یوه لفافه خلاصه کړه، خط مې څنې را اوباسی، په خط کې لیکلی خط (خطاطي) ئې ډېره ښائسته وه. بالکل د یو کاتب په شان ئې لیکلی ؤ. ماته ئې خطاطي ډېره زیاته خوند راکړه. بالکل داسي ؤ لکه چې ما پخپله لیکلی وي. د خط متن داسي ؤ.

السلام علیکم....... ښې چارې

نۀ پوهېږم چې ستا د خط څه جواب درکړم. نۀ مې لیدلی ئې او نۀ مې اورېدلی ئې. خو ستا خطاطي ډېره د کمال ده. زما ډېره خوښه شوه.

والسلام........نازنینه

د خط متن حیران کړم. ولې چې لیکلې خطاطي خو زما وه. لاکن د زړۀ خبره د نسیم جان وه. زر مې دویمه لفافه خلاصه کړه، خط مې څني را اوباسی، د خط متن څه داسي ؤ.

السلام علیکم...... ښې چارې

ما اول هم درته ولیکل چې ما تاسو نۀ لیدلي یاست او نۀ اورېدلي یاست، لاکن که زما د زړۀ خبره اورېدل غواړې نو ستاسو خطاطي بالکل زما د

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوښـي د خطـاط پـه شـان ده. ستاسـو خطـاطي زمـا ډېـره خوښه شوه. مننه

والسلام نازنینه

حیـران ئـې کـړم چې دا خـو بلـه کیسـه ځنـي جـوړه شـوه. د نـازنیني خطـاطي هـم اعلـی خطـاطي وه. بالکـل زما د خطاطي په شان.

زړهٔ مـي وغوښـت چـي یـو بـل خـط ورتـه ولـیکم او معلومه ئې کړم چي دا څوک ده.؟

سـهار چـي دکـان تـه راغلـم نـو اول مـي کاغـذ او قلـم راواخستی او نازنیني ته مي خط لیکل شروع کړی.

اسلام علیکم خوږې نازنیني ښې چارې!

هیلـه کـوم چـي د ژونـد پـه شـپه او ورځ کـي بـه د خوشحالۍ شېبې درباندې زیاتې وې.

سـتا خطونـه مـي ولوسـتل. تـا پـه کـي زمـا د خطـاطي ډېـر تعریـف کـړی ؤ، سـتا ئـې مننـه. ستا پوښتنه دا وه چـي تـا زهٔ نـهٔ یـم لیـدلی، نـو کـه مـا لیـدل غـواړې نـو زمـا دکـان چـي پـه زونکـــي رام روډ دی او د ځیګرخـــون آرټـــس پـــه نامـــهٔ دی راشـه. یـا د هغـه وروسـته تاسـو خپلـه فیصـله وکـړئ چـي زهٔ ستا سره د میني کولو حق لرم که نا.

والسلام

ستاسو خپل ځیګرخون

خـــط مـــي پـــه لفافـــه کـــي واچـــوی، پتـــه مـــي پـــر ولیکله، نزدې ډاکخانې ته ورغلم او پوسټ مي کړی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوې ورځې وروسته ډاکیه راغی، یوه لفافه ئې راکړه، دستخط ئې رانه واخستی او ولاړی. زر زر مې لفافه خلاصه کړه، د نازنیني خط ؤ، د خط متن داسې ؤ چې

السلام علیکم ځیګر خون صاحب

هیله کوم چې روغ جوړ به ئې. ستا خط مې ولوستی. واقعي زما هم ستا د لیدو ډېر شوق پیدا شو. هغه په دې چې ستاسو خط دومره ښائسته او نفیس دی نو تاسو خپله به څومره نفیس ئې. زما د استاد خبره چې د خطاطي څخه د انسان کردار معلومېږي. نو زۀ به انشاالله د اتوار په ورځ سهار ستاسو دکان ته درځم. ولې چې د اتوار په ورځ زموږ د سینټر چهټي وي. نور مجلس به هم هلته کوو.

والسلام نازنینه

د نازنیني خط مې دوه ځلې ولوستی، نن د جمعرات ورځ وه، اتوار ته لا دوې ورځې پاتې وې. دا نن ورځ د سبا ورځ او د بل سبا ورځ او شپه رابانديې یو کال شول، بیخي نۀ تېرېدې. آخر د اتوار ورځ هم راغله، دکان مې ښه صفا کړی، خپلې خطي فنپارې مې آخوا دې خوا په دېوالونو را ځوړندې کړې. لږ ساعت وروسته په برقعه کې یوه زنانه راغله، مخ ئې پټ ؤ، سلام ئې وکړو. زړۀ مې راته ووئیل چې دغه ده راغله. ما ورڅخه پوښتنه وکړه "وعلیکم سلام جي". هغې ښځې مخ لوڅ کړو. ما چې ورته وکتل نو د ځُلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه مي ناڅاپه ووتل "تهٔ، تهٔ دلته څنګه؟" هغې له ماڅخه وپوښتل. "استاد جي تاسو دلته څنګه؟". زما د خطاطي شاګرده فهمیده زما مخته ولاړه وه.

"هو زهٔ، راځه راځه دلته کښېنه". ما ورته نږدې پرتې چوکۍ خوا ته د کښېنستو اشاره وکړه. خپله هم پر یوه چوکۍ مخامخ ورته کښېنستم. زړهٔ کې مې وئیل چې دا بیا له کومه خوا راغله. ټول جوړ کار ئې خراب کړو.

"استاد جي! دا ستاسو دکان دی؟"

"نا، دا زما د ملګري او د ډېر لوی خطاط ځیګرخون دکان دی". ما رښتوني حال ځني پټ کړو او پوښتنه مي ځني وکړه. "تهٔ دلته څنګه؟".

"هسې تېرېدم په دې دکان کې مې پام شو نو را وګرځېدم". دا خبره ئې وکړه او شاوخوا ئې په دکان کې راځوړند و فنپارو ته وکتل.

"دا ستاسو فنپارې دلته څهٔ کوي؟". پوښتنه ئې رانه وکړه.

"دا، دا مي دغسې ځوړندې کړې دي". ما هم فنپارو ته وکتل او جواب مي ورکړو.

"ځیګرخون صاحب چېرې دی؟". بیا ئې رانه پوښتنه وکړه.

"هغه دې خدای وبخښي یو کال مخ کې وفات شو، دا دکان ئې ماته راپاته دی". جواب مي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکـړو. دا ډېـره پرېشـانه شـوه. لانـدي ځمکـي تـه ئـې کتل، بیا ناڅاپه ولاړه شوه "زۀ ځم پر ما ناوخته دی".

"لـږ سـاعت خـو کښېـنه، چـاى یـا شـربت خـو وچښه". زۀ هم ولاړ شوم او ست مي ورته وکړو.

"نـا زۀ ځـم، د خـداى پـه امـان". دا پـه روانېـدو شـوه چي زمـا د خُلـې نـه ناڅاپـه دا خبره ووتـه چي "تـۀ نـن سـبا څـۀ کـوې؟ یعنـي څـه کـار روزګـار دي پيـدا کـړى دى که نا؟".

"هــو اســتاد جـــي، زۀ پـــه آرټ ســـينټر کـــي و انجونـو تـه خطـاطي ښـوونکې يم، ستا د دعـا پـه برکـت د خطـاطي یـو کتـاب مـي هـم چـاپ دى، د هغـه تـړون مـي ستا په نامه کړى دى." راته ئې ووئيل.

"مبارک مبارک څۀ نومېږي کتاب؟"

"خطِ نازنين". دې جواب راکړو.

پـه دې نـوم اورېـدو سـره هـک پـک حيـران شـوم. د وجـود وېښـتان مـي جـګ جـګ ودرېـدل، فهميـده زۀ خپـل خـــوا تـــه متوجـــه کـــړم او د تلـــو رخصـــت ئـــې راڅخـــه واخستی. "اسـتاد جـي زۀ ولاړم د خـداى پـه امـان". مـا هـم پـه مـړۀ خُلـه ورتـه د "خـداى پـه امـان" ووئيلـو. زۀ حيـران وم چـي دا خـو هغـه د خطونـو والا نازنينـه ده. خپـل نـوم ئـې بـدل کـړى دى لکـه مـا چـي نـوم بـدل کـړى دى. هلتـه فهميـده ټولـه لاره صـرف پـه دې سـوچ کـي وه چي کـه ځيګرخون مـړ دى نـو ماتـه خطونـه چا ليکـل؟ داسـي خـو نـۀ دى چي منشـي اسـتاد راتـه ليکـل؟ نـا نـا داسـي نـۀ شـي کېـدى، منشـي اسـتاد ډېـر

(c) ketabton.com: The Digital Library

شریف دی، که هغه دا سي کول غوښتنو به ئې پخوا لا کړي ؤ چي څه وخت زۀ د دۀ پنځه میاشتي شاګرده وم.

د هغې ورځې وروسته نۀ د نازنیني خط ځیګرخون ته راغی او نۀ د ځیګرخون خط و نازنیني ته. نازنینه که مئینه شوې وه نو صرف او صرف په هغه خطاطي مئینه شوې وه کومه خطاطي چي د دې د استاد و خطاطي ته سل فیصده ورته وه.

○○○○○○

(c) ketabton.com: The Digital Library

چمچه

له سهار راهیسې وږی تږی د کوټې ښار په واټونو ګرځېدی. یوه پیسه ئې هم د ځیري او خیرونو جامو په یوه جیب کې نۀ وه. غیرت دې ځې ته رارسولی ؤ چې چاته ئې د یوې روپۍ سوال هم نۀ کاوه. اوس نو لوږې زور ورباندې وکړو او دې سوچ په مخه کړو چې د دې میرات مړي نس د ډکېدو څه چاره پکار ده. په سر پک، لوئ برېتونه، ببره ږیره، د ټیټ (ګړدي) قد خاوند، لوئ خیرن واسکټ ئې اغوستی، د قمیض بټنان ئې خلاص، تیز اسماني شنې جامې ئې په غاړه، په خولو لوند غوړ پړ تندی نیولی، چوټې ئې هم یوه شکېدلې او یوه ترلې په پښو، د سیټهـ موتي رام د وړو وګودام ته مخامخ ودرېدی. اوس نو وخت د ماښام ؤ. سیټهـ موتي رام په ګودام کې مخامخ ناست په حساب کتاب بوخت ؤ. دی هم و ګودام ته مخامخ ولاړ ؤ او سیټهـ موتي رام ته ئې ځیر ځیر کتل. د سیټهـ موتي رام منشي چې یو مسلمان ؤ و سیټهـ ته نزدې ډېر په ادب ولاړ ؤ، په دۀ کې نظر شو. نابیره ئې پر دۀ ږغ کړو چې؛

ځله دلته ولاړ ئې؟ څه ورک شه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سیټهـ هـم خپلـي سـترګي راپورتـه کـړې او د دهٔ پـه خوا ئې وکتل.

اسـد هـم وبرېـدی او د پـوډري غونـدي ئـې خپـل ځیګـر وګـراوه او د تـګ تکـل ئـې کـاوه چـي سیټهـ پـر بږغ کړو.

ودرېږه، دا واخله.

سیټهـ د لسـو روپـو یـو نـوټ و منشـي تـه ورکـړو چـي دې سـړي تـه ئـې ورکـړه. اسـد ودرېـدی چـي څـهٔ بـه راکوي.

منشـي راغـی او پـه قهـر لړلـې لهجـه کـې ئـې و اسد ته د لسو روپو نوټ ونیوو او ورته ئې ووئیل؛

آدا واخلـه، یـو خـو لـه تاسـو نـهٔ یـو خـلاص، ټولـه ورځ تاسـو یاسـت او خیـرات دی. د دې وئیلو سـره منشـي بېرتـه دننـه ګـودام تـه ولاړی او اسـد د لسـو روپـو نـوټ پـه مـټ کـې ټینـګ ونیـوو او یـوې خـوا تـه روان شـو. اوس نـو پـه دې لسـو روپـو څـه خـوړل پکـارۀ، روانۀ چـي پریـوه دکان ئې سترګي ولګېدلې چي پر لیکلي وو؛

(بمبئ بریانی، فی پلیٹ دس روپے)

زړه ئـې خوشـحاله شـو، روح ئـې تـازه شـو. چـي دکـان تـه ورنـزدې شـو نـو د بریـاني خـوږ بـوئ ئـې د سـپږمو د لاري و مغـزو تـه ولاړی. زر ورغـی پـه دکـان کـې پـر یـوه چـوکۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

کښېښستی. یو لس کلن ماشوم ورته راغی او ورته ئې
ووئیل؛

سنگل یا ڈبل ؟

دهٔ زر د لسو روپو نوټ ورته ونیوو، هغه چې د
دهٔ د لاسه نوټ واخستو نو نوټ د دهٔ د لاس په خولو
لوند شوی وُ. دهٔ ته ئې په تریو تندي وکتل او ورته ئې
ووئیل چې؛

یه نهیں چلتا.

دغه لرم، ډېر وړی یم.

ماشوم بېرته وګرځېدی او ناره ئې کړه.

ایک سنگل.

لږ سات وروسته ئې د اوبو ډک جګ او یو
ګلاس راوړو د دهٔ په مخ کې ئې پر ټیبل کېښودو. دهٔ زر
ګلاس د اوبو نه ډک کړو او په یوه ساه ئې ګلاس تش
کړو، بیا ئې بل ګلاس ډک کړو او هغه ئې په یوه ساه
تش کړو.

لس کلن ماشوم راغی د دهٔ و مخ ته ئې د بریاني
پلیټ کېښودو چې ورسره دوې چمچې وې. دهٔ فکر
او کړو چې دا یوه خو د خوراک چمچه ده نو دا بله بیا
چې غابښو نه لري د څهٔ د پاره ده؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

غربت او فـاقو دې ځـاې ته رسـولی ؤ چـې د ځانـه سـره بـه لګیـا ؤ خبـري بـه ئـې کـولې. د لـږ سـوچ کولـو وروسته ئې ماشوم ته بږغ کړو ، هغه راغی

جی اور کیا چاہیئے؟

یـوه پوښـتنه کـوم. دا یـوه چمچـه خـو د خـوراک ده او دا بله غاښې لرونکې چمچه د څهٔ د پاره ده؟

یہ گوشت کیلئے ہے۔

ګوشت؟

ہاں جی۔

کوم دی ګوشت؟

بریانی میں ہے۔

دهٔ زر د خـوراک چمچـه راواخسـته او پـه بریـاني کـې ئـې ووهلـه. لانـدې یـوه بېخـي وړه د چـرګ غـاړه پکښـې پرتـه وه. دهٔ چـې ورتـه وکتـل نـو د ځانـه سـره ئـې وخندل او دې چمچو ته ګویا شو.

هـاې چمچـو! تاسـو هـم څـومره د کـار یاسـت. چـې قد مـو غـټ وي نـو پـه لـوئ دېـګ کې کـار ورکـوی. چې قـد مـو برابـر وي نـو پـه کـوچني دېـګ کښـې. چـې قـد مـو ووړ وي نـو د خـوراک د پـاره یاسـت. چـې قـد مـو زمـا غونـدې بېخـي کـوچنی وي نـو د چـاې پـه لړلـو کـې کـار ورکـوی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تاسو هم عجیبه یاست، اواره چمچه، غابښ داره چمچه، جالۍ داره چمچه، واه ، عجیبه نومونه او رنګونه لرئ. په کورکې بیا د زنانو په لاس کې او د نرانو پر سرو د یو لوی هتیهار په توګه استعمالېږئ. زما خو هېري سواست، تاسو خو انساني خصلت هم لرئ. د هر شتمن په ځنګ کې یاست، د افسرانو په ځنګ کښې، د ملایانو په ځنګ کښې، د سیاسي لیډرانو په ځنګ کښې، واه چمچو واه. لکه څنګه چې هغه منشي د هندو سیټه په ځنګ کې چمچه ؤ.

اسد و چمچو ته مخاطب د ځانه سره لګیا ؤ، چمچه ئې راواخسته او په بریاني ئې د نس دوزخ ډکول پیل کړو.

○○○○○○

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګمان

د هغــــې د ســــترګو مختــــه کــــرار کــــرار تيــــاره خورېــده..... پښــو ئــې کــار پــرې ايښــی ؤ.....وړې ســترګي.....ګول غــنم رنګــې څهــره ئــې مــړاوي کېدله..... د حسينې حسن وار په وار پيکه کېدی.

وينــه..... تکــه ســرۀ وينه.....خنــډه وينــه..... کومــه چــې د هغــې د مړونــد څخــه بتــدريج روانــه بهېدلــه، پــه وجــه پــر هغــې کمــزوري خــوره کــړې وه. زړۀ ئــې ډوبېــدی...... د نــبض رفتــار ئــې وار پــه وار کمېــدی...... د کــوټې د دروازې ګُنــډي کومــه چــې لــه دننــه څخــه بنــده وه...... تــه ئــې ډېــر پــه مايوســۍ کتــل...... د کــور ټــول وګــړي پــه خپلــو خپلــو کوټــو کــې داســې ننــوتي وو...... لکــه موږکــان چــې د پيشــو د وېــرې پــه خپلــو سوړو کــې پټ شوي وي.

د حســـينې د لاس نــبض پــرې شــوی ؤ..... هغــې د خپــل ژونــد وروســتۍ ســاهوي اخســتلې..... ســاه ئــې وار پــه وار تنګېدلــه.... او داســې تنګېدلــه تــۀ بــه وائــې چــې يــو چا د ستوني نه نيولې ده.

د شــپې يــوولس بجــې وې.... د کــور ټــول وګــړي خپلــو کوټــو تــه د ويدېــدو د پــاره تللــي وو. پنځويښــت کلنــه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غـنم رنګـې حسـینه کومـه چـې یـوه ډېـره هوښـیاره او نیکـه انجلۍ وه خپلـي انـا تـه دوا ورکـړه او خپلـي کـوټې تـه راغلـه. څنګـه چـې ئـې د کـوټې دروازه د ننـه څخـه ګُنـډي کـړه او د خپـل پلنـګ خـوا تـه را وګرځېـده ناڅاپـه د هغـې پښـه د یـو لـوی شـي سره ولګېـده او دا ولاړه پـر مخـامخ پرتـه د شیشـو پـر ګلادنـۍ ونښـته چـې لـه کبلـه ئـې بدبختانـه د لاس نـبض پرې شو.

لـومړی خـو هغـې فکـر وکـړی چـې دومـره خـوږ نـهٔ دی، معمـولي پـرې دی، لاکـن کـرار کـرار د وینـې د زیـات بهېدلو پـه وجـه د دې پـر سـترګو تیـاره خـوره شـوه..... ژبـه ئـې ګونګـه شـوه.... پښـو ئـې بالکـل کـار پرېښـودی..... دا پوهـ شـوه چـې د دې آخـري وخـت راغـی..... دې پـه زړهٔ زړهٔ کې ووئیل چې

"خلـک بـه وائـې چـې حسـینې خودکشـي کـړې ده.... زمـا د جنـازې لمـونځ بـه هـم د وخـت ملایـان نـهٔ ورکـوي.... پـر مـا بـه قسـما قسـم فتـوې لګېـږي.... زمـا مـور او پـلار بـه لـه شرمه چاتـه مـخ نـهٔ شـي ښـکاره کـوی.... زمـا ورونـه بـه د خلګـو پېغورونـه اوري...... زمـا ورېنـدارګاني بـه پـه خپـل پلرګنـۍ کـې پـر مـا خبـري جـوړوي.... لاکـن زمـا خدایـه! تـهٔ ښـه خبـر ئـې چـې مـا خودکشـي نـهٔ ده کـړې". دا ئـې پـه زړهٔ کـې ووئیـل، کلمـه ئې تېره کړه او سترګې ئې پټې کړې.

○○○○○○

(c) ketabton.com: The Digital Library

لا حاصل بشر

عشق هم کله حاصلیږي؟ او که بیا حاصل شي نو هغه ته موږ عشق وئیلی شو که نهٔ؟

ریاض چې یو ډېر ښکلی ځوان، ښه تعلیم یافته، جګ نری، د مور او پلار د سترګو تور او د پنځو ورونو تر ټولو کشر نازولی ورور ؤ. یوه خور ئې درلوده چې هغه ئې هم د ماما و زوی اسفند ته وادهٔ کړې وه.

کله چې ریاض د ځوارلسم ډګری تر لاسه کړه نو په یوې پراوئیویټ کمپنۍ کې فیلډ آفسر ولګېدی. خپل د قابلیت له لاري ورځ تر بله د ترقۍ په خوا روان ؤ. کله به کراچې کله به اسلام آباد او کله به د مري غوندي ښکلې سیمه کې د ورکشاپ د پاره د کمپنۍ د خوا لیږل کېدی.

کمپنۍ چې وکتل چې ریاض ډېر محنتي او قابل ځوان دی نو ئې د کمپنۍ فنانس (مالیات) آفسر پر چوکۍ کښېنوی. د ټولې کمپنۍ کهاته د دهٔ په لاس کې وه، د ټول تور او سپین مالک ؤ، کمپنۍ هم ورځ په ورځ ترقي کوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یــوه ورځ د کمپنــۍ جــي، ایــم (جنــرل منېجــر) دی خپــل دوتــر تــه را وغښــتی، دهٔ تــه وویــل چــي "نــن نــن بــه تاســو لاهــور تــه روانېــږئ، دا ستاســو ټکــټ دی، هلتــه پــه لاهــور کــي ستاســو د اســتوګني پــه یــو ډېــر ښــه هوټــل کــي بندوبســت شــوی دی، ســبا ستاســو د مســټر انــور ســره مــا میټنــګ فکــس کــړی دی، هــادا فائــل واخلــه، اوس اوس بــه ئــې ســټډي کــړې، پــه دې فائــل کــي هغــهٔ ټــول ډېټېــل دي چــي د کــوم بــه تاســو پــه میټنګ کــي ډسکس کول وي".

"ضــرور ســر، تاســو بــې فکــره شــئ". ریــاض فائــل او لفافه ځني واخستله او خپل کیبن ته ځني روان شو.

مــازدیګر ریــاض د کــوټې ائیرپــورټ تــه د دوتــر پــه ګــاډۍ کــي ولاړی. پــه جهــاز کــي کښېنســتی او د دوو ســاعتو ســفر کولــو وروســته لاهــور تــه ورســېدی. ګــاډۍ تیــاره ورتــه راغلــې وه، دی ئــې ســیدها خپــل ټــاکلي هوټــل تــه ورســوی. هلتــه خپلــي کمــرې تــه ولاړی. د لــږ آرام کولــو وروســـته ئـــې کمـــرې تـــه ډوډۍ را وغښـــتله. د ډوډۍ خوړلــو وروســته ئــې د میټنــګ فائــل را واخســتی، ښــه ئــې ســټډي کــړی. ګهــړۍ تــه چــي ئــې وکتلــې نــو د شــپې یــوه بجــه شــوې وه. فائــل ئــې د څنــګ پــر ټیبــل کښېښــووی او ویده شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سهار چې را پورته شو نو ئې ځان تيار کړی. ناشته ئې په خپله کمره کې وکړه او د ميټنګ په خوا روان شو. د ميټنګ ځای هوټل ته نږدې ؤ. د پرون ماخوستن ګاډی ورته راغلې وه. دی ئې د ميټنګ ځای ته ورسوی. نيمه ورځ ئې په ميټنګ کې تېره کړه. ميټنګ ئې ښه کامياب شو. د هغه ځای چې را ووتی نو ئې په فکر کې د يوه ملګري دا خبري راغلې چې لاهور د حسن ښار دی. په لاهور کې حسن پرېمانه دی. چې څه دي زړۀ غواړي هغه پيدا کېږي په کښې. د ښائستو او تنکيو انجونو کمې نشته. ډېرو خلګو دا تنکۍ غوټۍ حاصلي کړي دي او خپل ټول ژوند ئې ورسره تېر کړی دی. ډېرو خلګو بيا په لږو پيسو صرف د سات تېري د پاره د دې تنکيو غوټيو خوند اخستی دی.

رياض اول ځل لاهور ته راغلی ؤ. د حسن وليدلو ته لېواله شو. زړۀ ئې وغوښت چې د سات تېري د پاره نۀ بلکې که دي د ژوند ملګرتيا د پاره د حسن په بازار کې يوه حسينه تر لاسه کړه نو به دي ژوند هوسا شي.

په ګاډی کې کښېنستی، د ګاډی ډرائيور ته ئې ووئيل چې "مينار پاکستان ته د رځه". هغه هم دی مينار پاکستان ته بوتلی. هلته د مينار پاکستان په سبزه زار کې وګرځېدی. هيڅ يو داسي حسن ئې په نظر نۀ شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې د دهٔ د زړهٔ تسکین ئې کړی وای. بیا راغی پر یو بینچ کښېنستی. د لاري په آبله خوا مخامخ پر بینچ یوه ښځه ناسته وه. د ریاض چې په کي پام شو نو ښځه ورته لږ غوندي پریشانه ښکاره شوه. چې ښه په غور ئې ورته وکتل نو په څهره کي ئې سترګي ښخي شوې. ډېره ښائسته وه. د حسن یوه مجسمه وه. غټې غټې توري سترګي، تک تور وېښتان، تک سرهٔ لاکن لږ پنډه شونډان. ریاض د دې ښځي په حسن کي لاهو شو، ولاړی وربانديي عاشق شو. ریاض د ښځي په حسن کي لاهو ؤ چې د ښځي هم په ریاض کي پام شو نو د لږ ساعت وروسته د خپل بینچ څخه را ولاړه شوه او د ریاض د بینچ په خوا را روانه شوه.

کله چې دا را روانه وه نو ریاض د دې په تک او وجود کي پام شو. په یو داسي انداز کي را روانه وه چې د سړي د وجود ټول وېښتان ورته جګ درېدل. په ډېر نزاکت، په سرو شونډو مسکۍ راغله د ریاض په څنګ کي پر بینچ کښېنسته.

"اسلام علیکم" چې څنګه کښېنسته نو ئې ریاض ته سلام وکړو.

"وعلیکم" ریاض په حیرانۍ کي نیم جواب ورکړو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"آپ کسی کو ڈھونڈ رہے ہیں؟" ښځي په مسکي شونډو په اردو ژبه پوښتنه ځني وکړه او تکړې ئې لږ د خپل ګرېوان نه لېرې کړو.

ریاض چې د دې ګرېوان ته وکتل چې د قمیض غاړه ئې ډېره لویه وه، تکه سپینه لکه شیدې نیمه سینه ئې ښکاره کېده. د ریاض ژبه ګونګه شوه.

"میں نے آپ سے پوچھا کہ آپ کسی کو ڈھونڈ رہے ہو؟" ښځې دا ځل په داسې انداز کې ځني وپوښتل چې د ریاض د وجود ټول وېښته جګ ودرېدل. ښځې په یوه ګوته د خپلو وېښتو سره لوبې کول پیل کړو او دا بل لاس ئې د ریاض په ځنګانه کښېښودی.

د ریاض په وجود کې لکه کرنټ چې پیدا شي داسې کېفیت خور شو. پر تندي ئې د خولې څاڅکي ښکاره شوې، د سترګو رپ ئې لا ورک شو.

ښځې ورته په ځنګانه یوه چونډکه ورکړه.

ریاض زر بیدار شو، ښځې ورته ووئیل چې "میرے ساتھ چلو گے یا اپنے ساتھ لے جاوگے؟".

ریاض اوس لږ قدرې بیدار شوی ؤ. ځان ئې سره سم کړو، خپل حواس ئې په قابو کې کړل او ورته ئې ووئیل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ما چې کله ته ولیدلې نو په اول نظر کې درباندې عاشق شوم. ستا تر راتګ پورې ما ته په خپل تصور کې حاصله کړې هم وې، ما ته خپله دنیا هم ګرځولې وې، ما ستا رنګه ښائسته چرته په ژوند هم نهٔ وه لیدلې، واه، د قدرت څومره ښائسته تخلیق ئې. خو افسوس چې تا څوک نهٔ شي حاصلولای. ستا سره عشق لا حاصل عشق دی. زهٔ شاید د دنیا واحد کس یم چې د لږو ساعتو د پاره ستا ربښتونې عاشق شوم. لاکن زهٔ دعا کوم چې زما رنګه دې بل څوک دا ستا په شان ښائست باندې عاشق نهٔ شي".

"وہ کیوں؟" ښځې په حیرانتیا کې ځنې وپوښتل.

"زما په خیال چې په پښتو پوهېږې؟"

" ہاں میں پشتو سمجھتی ہوں، کیونکہ میرا زیادہ تر تعلق پٹھانو سے ہے"

ښځې په جواب کې راته ووئیل.

" اچھا آپ نے وہ عشق والی بات کیوں کی؟" ښځې وپوښتل.

"هغه په دې چې ته په بنې آدم کې لا حاصل بشر ئې. د نرانو و جنسي جذباتو ته تسکین خو بخښلی شې، لاکن و نر ته خپل ټول ژوند او وراثت نهٔ شې ورکولای".

○○○○○○

(c) ketabton.com: The Digital Library

لوبته

شاله چې ښنګه د دلبر و دکان ته ننوته نو د دلبر پر مخ د خوشحالۍ وړانګې ښکاره شوې. شاله راغله په دکان کې پر یوه پرته چوکۍ کښېنسته. پنځویښت کلنه شاله د دلبر معشوقه وه، معشوقه هم داسې چې هر څه ئې د دلبر نه قربان کړي وو. دلبر هم پر شاله مئین ؤ، خو صرف د شاله پر ښائسته او ځوان بدن. شاله مخامخ ورته په چوکۍ ناسته وه، ټکری ئې په سر ؤ خو نیم، نیغ نیغ ئې دلبر ته کتل چې دا وخت و دوو ښځو ته ئې کپړې (رختونه) ور ښکاره کول. تر او سه شاله هیڅ یوه خبره نهٔ وه کړې، غلې ناسته وه. لږ ساعت وروسته دواړو ښځو دلبر ته روپۍ ورکړې، دلبر کپړې ورته په یوه کڅوړه کې واچولې او ښځې د دکان نه ووتې. شاله زر را ولاړه شوه د چوکۍ نه دلبر ته نږدې پر یینچ کښېنسته. دلبر هم راغی د شاله په څنګ کې کښېنستی، هغه هم دومره نږدې چې د شاله د وړې سره ئې وږه لګېدله. شاله لږ وځکېدله. "دا دومره ورځې چېرې وې ظالمې، خو په انتظار انتظار دې ویلې کړم".

دلبر ورته په مینه او ګیله منه لهجه کې ووئیل.

"زهٔ هم دغه غواړم چې زما په انتظار کې ویلې شې". شاله هم په نخرو کې ورته ووئیلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ستا خو ښه ده، خپل عاشق ښه کړه، ته ئې زورورۀ ئې، تۀ د هر څه کولو اختیار لرې". دلبر په جواب کي ورته ووئیل.

"په را روانه جمعه زما د ورو وادۀ دی، یوې دوې ښې ډ کي جوړې را ښکاره کړه".

دلبر ولاړ شو، د شلف نه ئې درې څلور جوړې کپړې را واخستې چي بېخي ښائستې او ګرانې معلومېدې.

"دا خو ډېرې ښائستې جوړې دي، په څو دي؟". شاله پر کپړو لاس تېر کړی او ځني وې پوښتل.

"ستا د پاره دا قیمت نۀ لري، تر تا جار دا جوړې". دلبر په جواب کي ورته ووئیل، د شاله فکر په جوړو کي ؤ خو د دلبر سترګي او فکر د شاله په وجود کي ؤ. شاله غلې وه، دلبر پوه شو چي ګوا نن دي کار جوړ دی، راځه یو وار ئې ښکله کړه.

"شاله!" نن خو مي ارمان را پوره کړه"

"کوم ارمان؟"

دلبر راغی په څنګ کي یېا ورته کښېنستی، ورېه ئې د شاله د وړې سره لګېدله، شاله خاص باک نۀ په کي ووهی، "یو وار دي ښکلول غواړم". دلبر په داسي انداز کي ورته ووئیل چي شاله لړ وډاره شوه زر

(c) ketabton.com: The Digital Library

لېږ ځنې لېري شوه. "دلته؟....یا دلته نهٔ.... بلکې اوس نهٔ، بل وخت."

"بیا کله؟... هر وخت مې لکه کټو پر اور خوټکوې."

د لېږ سوچ کولو وروسته شاله ورته ووئیل" د وادهٔ په ورځ."

"قول دی... بیا خو به انکار نهٔ کوې؟" دلبر ځنې وپوښتل.

"زهٔ ټوله تر تا قربان زما جانانه... خو اوس او دلته نهٔ." شاله په جواب کي ورته ووئیل.

"نو بیا چېري به سره وینو؟" دلبر زر ځنې وپوښتل او په داسي انداز کي ئې ځنې وپوښتل لکه سم د لاسه دي سبا جمعه شي.

"د وادهٔ په ورځ کله چي دوی پر ورا (جنج) ولاړ شي نو به زهٔ دلته راشم، بیا چي چېري ستا خوښه وه هلته به ولاړ شو خو صرف د دوو ګهنټو د پاره." شاله په مسکي کي جواب ورکړو او د تلو د پاره ولاړه شوه. دلبر هم ورسره ولاړ شو. جامې ئې ورته په یوه کڅوړه کي واچولې او رخصت ئې کړه.

د جمعې ورځ شوه.... ماسپښین ورا تیاره شوه.... شاله د ناخوبۍ او ستړیا بهانه وکړه په ورا کي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د تلو څخه پاتـه شـوه.... څنګـه چـې ورا ولاړه نـو شـاله زر زر ټکـرۍ پـه سـر کـړې، د کـوره ووتـه او نـږدې د ښـځو د جـامو مارکیـټ تـه ولاړه. دلبـر ورتـه پـه انتظـار ؤ..... څنګه چې شاله دکان ته راغله نو دلبر پـه ګیله منه لهجه کې ځني وپوښتل. "څومره ځنډ دې وکړو؟"

"ورا وځنډېلـه، زهٔ خـو لـه وختـه لا تيـاره وم."

جواب ئې ورکړو او راغله پر يوه چوکۍ کښېنسته.

"د کښېنسـتو وخـت نـهٔ لـرو، ځـه چـې ځـو." دلبـر ورته په ولاړه ولاړه ووئیل او د تلو اشاره ئې ورته وکړه.

"چېرې ځو؟"

"مـا ديـوه ملګـري څخـه ګـاډۍ راوسـتلې ده، ځـو چکر وهو بېرته زر راځو."

"داسې نهٔ چې ناوخته شي؟"

"نـهٔ ناوختـه کېـږي، زر راځـو، تـهٔ درځـه." دلبـر د تاذيلې په انداز کې ورته ووئیل.

"خـو دلـې بـه مجلـس وکـړو، د دبانـدې تلـو څـه ضرورت دی؟". شاله ورته ووئیل.

"تـا لـه مـا سـره قـول کـړی ؤ، او س ګـوره بـې قـولي مهٔ کوه". دلبر په ګیله منه لهجه کې ورته ووئیل.

شـاله لـږ سـوچ وکـړو، بيـا ئـې يـوه سـړه اسـوېلې وکړه او ولاړه شوه "درځه، خو ګوره زر به راځو."

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلبر هم خوشحاله شو، د خُلې نه ئې ووتل "خود، خود، ستا حکم په سر سترګو."

شاله ته ئې ووئیل چې "ته اول دروزه، د مارکیټ دباندې یوه سپینه ګاډۍ ولاړه ده، د هغې سره ودرېږه، زهٔ دکان بند وم درپسې درځم."

شاله هم "سمه ده" ورته ووئیل، مخ ئې په ټکرې کې ښه پټ کړی او ووتله ولاړه د مارکیټ دباندې د یوې سپینې ګاډۍ سره ودرېده. لږ ساعت پس دلبر هم راغی. دواړه په ګاډۍ کې کښېنستل. شاله د دلبر سره څنګ کې مخ سیټ کې کښېنسته. دواړو د مینې د راز و نیاز خبرې کولې. لږ ساعت پس ګاډۍ د په یوه سرمایه داره علاقه کې د یوې بنګلې مخته ودرېده. شاله د دلبر څخه په تجسس کې وپوښتل. "دا موږ چېرې راغلو، دا د چا کور دی؟"

"دا مې د یوه ملګرې کور دی، هغه اسلام آباد ته تللی دی، بنګله ئې خالي ده چابي ئې ماته راکړې ده." دلبر د دې جواب سره د ګاډۍ نه ښکوه شو. د جیب نه ئې چابي را وایستله او د بنګلې دروازه ئې په خلاصه کړه. بېرته راغی ګاډۍ ئې ننباسله. د ګاډۍ نه ښکوه شو ولاړی دروازه ئې بېرته بنده کړه. شاله لا هغسې په ګاډۍ کې لږ فکرمنده ناسته وه. دلبر راغی د

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاله د خوا د ګاډۍ دروازه ئې خلاصه کړه "بې غمه راځه، څوک نشته، صرف ما او تا یو." دواړه دننه ولاړل، په تېي وي لانچ کې پر یوه صوفه سره کښېنستل، شاله لږ خوف اخستې وه، دلبر پوهـ شو چې شاله خوفزده ده نو ئې زرد چای او جوس پوښتنه وکړه. شاله د جوس فرمائش وکړو. دلبر ولاړ شو د پخلنځي (کیچن) خوا ته ولاړی. شاله غټ ټکری له ځانه لېري کړو او په غاړه کې ئې پروت نری ټکری ئې په سر کړو. په نوي جامو کې ډېره زیاته ښائسته ښکارېده. هسې هم ډېره ښائسته وه. دلبر هم د وو ګلاسونو جوسانو سره راغی. څنګه چې ئې پر شاله سترګې ولګېدې نو ئې د بدن ټول وېښتان جګ جګ ودرېدل. وې وئیل "شاله تۀ په دې جامو کې ډېره ښائسته ښکارې".

"د چا تحفه ده، هن؟" شاله په مسکي شونډو د دلبر د تحفې تعریف وکړو. "دا جوسان دې له کومه کړو؟" شاله د جوس ګلاس د دلبر څخه ونیوی او څنې وې پوښتل.

"ملګري مې راته وئیلې وو چې فریج د هر څه خوراکي او څښاکي شیانو څخه ډک دی".

"شاله!"

"هن"

(c) ketabton.com: The Digital Library

"خپل قول خو دي په یاد دی"

"کوم قول؟" شاله په نا انجانه انداز کې جواب ورکړی. دلبر د جوس ګلاس په لاس کې پر صوفه باندې نور هم شاله ته ورنږدې شو. دومره ورنږدې شو چې ورېه ئې د شاله د ورې سره جنګېدله. شاله هم د جوس یو غوړپ (ګوټ) وکړو. دلبر نېغ نېغ د شاله مخ ته کتل، یو لاس ئې د شاله په غاړه کې ورواچوی په دا بل لاس کې ئې د جوس ګلاس ؤ. شاله د جوس بل غوړپ هم وکړو. داسې ئې نیم ګلاس جوس تمام کړو، دلبر تر اوسه یو غوړپ جوس هم نهٔ ؤ څښلی. دلبر و شاله ته نور ورنږدې شو، د شاله پر سرو نریو شونډو باندې ئې خپل په برېتو کې پټ شنه شونډان کښېښوول. دې ښکلول د شاله وجود ډهیله غوندې کړو او د دلبر په وجود کې ئې یو نادیده حرارت پیدا کړو. دا عمل څو ځلې تکرار شو، دې ځلې د دواړو شونډې یو د بل سره پیوست شوې، د دلبر لاس د شاله پر سینو ومونښتی او د شاله سترګې چې سرې بخوني اوښتې وې به یو وار بندې او بیا خلاصې شوې.

د دلبر حال اوس داسې ؤ چې بالکل د تینګېدو وتلی ؤ. نرینه شهوت ئې په واک کې نهٔ ؤ. د دواړو شونډې او وجودونه یو د بل سره پیوست وو. شاله

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس په خپل سود کې نهٔ وه، هغه مکمله د دلبر په غېږ کې لکه یوه لوبتـه پرته وه. د دلبر لاسونه او شونډې دواړه د شاله د وجود په مېنـلو او څېښـلو کې پوره پوره سرګرم عمل وو. حتی چې کوم ارمان د دلبرۍ هغه پوره شو، د خولو ډک پک یوې خوا ته پر صوفه پرېوتی، پورته ئې چت ته رډ رډ کتل او غټې غټې ساهوې ئې اخستې. د دهٔ ارمان د شاله د رضا بغېره پوره شو. ولې چې شاله دا وخت بې سوده وه. د تل د پاره بې سوده وه. هغه یوه لوبتـه وه چې دا وخت د لبر د لوبو تسکین ئې کاوی. کله چې د دلبر شهوت ښه سوړ شو نو شاله ئې وښوروله، هغې ته ئې بږغونه وکړل لاکن د شاله د خُلې هیڅ بږغ نهٔ راوتو، دلبر پوهـ شو چې په شربت کې رانه د نشې دوا زیاته شوې وه، لږ ساعت پس به په سود کې راشي. لاکن هغه لږ ساعت تر نیمې شپې ورسېدی. دلبر ډېرې هڅې وکړې چې شاله په سود کې راولي، خو شاله په سود کې نهٔ راغله، هغه به ولې په سود کې راتله، هغه د تل لپاره بې سوده شوې وه، د یوې لوبتې په شان چې نهٔ خندېدی شي، نهٔ ژړېدی شي، نهٔ بږغېدی شي، نهٔ اورېدی شي، نهٔ ګرځېدی شي او نهٔ کښېنستی شي. بس پرته وي د ماشومانو په غېږ کې. هغه که هر څه باندې کوي کولای ئې شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلبر پوهـ شو چې شاله د تل لپاره بې سوده شوې ده. او س لار ځنې ورکه وه، هر څه سوچ چې ئې وکړو خو په یوه نتیجه نهٔ رسېدی. په ډېره پرېشانۍ کې ئې پر ځان لعنتونه وئیل، خپل د سر وېښتان ئې شکول خو هیڅ فائده ئې نهٔ وه.

ناڅاپه ئې په دماغ کې یو شیطاني خیال راغی. د شاله بې سوده وجود ئې د ګاډۍ په ډیکۍ کې واچوی، و بنګلې ته نږدې د غرهٔ په خوا ئې ګاډۍ روانه کړه. هلته ئې په یوه ژوره کنده کې د دې بې سود وجود وغورځوی او په تاذیله د هغه ځای نه د ښار نما خپلې علاقې خوا ته راغی.

څو ورځې تېرې شوې، د یوه شپانه په اطلاع د شاله ورونو د پولیس په مدد په هغه ژوره کنده کې د شاله په وینو لړلې شلېدلې جامې او سینډل وموندل. ټول وجود ئې د غرو ګیدړانو او چغالانو خوړلی ؤ. او س د شاله وجود هغه لوبته هم نهٔ ؤ پاته. د جامو او سینډلو په مدد سره د کور خلګو د شاله مړی وپېژندی. د سر کهوپړۍ او څو نور هډونه ئې په یوه بوجۍ کې واچول را ئې وړل کلي ته. بیا ئې د کلي په هدیره کې دا بوجۍ خاورو ته وسپارله. د شاله په کور کې تر ډېرو ورځو د ښځو له خوا د غم ماتم کېدی. د فاتحې کمبلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خــورې وې، خلــک تلــل راتلــل، دعاګــاني پســې کيــدې، ځوانـان لګيـا وو دعـا تـه راغلـو خلکو خدمتونـه ئـې کـول، دلبــر هــم لګيــا ؤ و راغلــو خلکــو تــه ئــې يــخ يــخ شــربت ورکولو او د خلکو تنده ئې ور ماتوله.

○○○○○○

(c) ketabton.com: The Digital Library

نخښه

د ډاکټرانو د رپورټ مطابق د شمۍ په غونډه پښه کې د مردار زخم په وجه د کینسر جراثیم خور شوي وو. اوس به دا پښه پوره له بېخه پرېکول غواړي. ګنې دا جراثیم به پورته په ټول وجود کې خور شي. شمۍ له تېرو دوو هفتو په شوکت خانم هسپتال کې داخله وه. د غړي د زخم د خرابېدو په وجه د هغې ټوله پښه سر تر پایه پړسېدلې او تکه شنه اوښتې وه. حالانکې په سر سر کې دا یو معمولي زخم ؤ. داسې زخمونه اکثره زر جوړ شي او داغ ئې هم ولاړ شي. لاکن د شمۍ بدبختي وه که د هغې د شوګر ناروغي وه چې معمولي زخم ئې په یو نۀ جوړېدونکې ناسور بدل شو.

خان اکبر چې د شمۍ خاوند ؤ نۀ پوهېدی چې دا زخم د شمۍ پر غړي څنګه جوړ شو. دوی له کوټې څخه دوې هفتې مخ کې لاهور ته د شمۍ د علاج د پاره راغلي وو. د کوټې ډاکټرانو شمۍ ته جواب ورکړی ؤ او د شوکت خانم کینسر هسپتال لاهور ته د تلو مشوره ئې ورکړې وه.

شمۍ چې د خپل خاوند خان اکبر سره ئې د وادۀ پنځلس کاله تېر کړي وو، ځلوېښت کلنه چاغه، غنم رنګې او د جګ قد خاونده ښځه وه. یو زوی لس کلن، دوې لوڼې اتۀ او شپږ کلنې ئې درلودې. خاوند خان اکبر به هر وخت په سفر

(c) ketabton.com: The Digital Library

ؤ. د لارۍ ډرائیورؤ نو پر کور به ډېر کم ؤ. په دوو هفتو کې به یوه یا دوې شپې کورته راغی، بیا به نوري ورځي د ملک په بېلا بېلو سیمو کې به ئې د مسافرۍ شپې سبا کولې.

د خان اکبر یو ځوان، جره، دېرش کلن ګاونډی لطیف چې د خان اکبر په غیر موجودګۍ کې د دهٔ د کور د باندې ضروریات به ئې ور پوره کول، د شمۍ سره ئې ښه ناسته پاسته جوړه کړې وه. ښه سرکاري نوکري ئې درلوده، ښې پیسې ورسره وې، هر وخت به ښه تیار ګرځېدی. لطیف د خان اکبر په مخ کې کوچنی را لوی شوی ؤ، پر لطیف ئې ډېر اعتماد او باورؤ، لطیف به هم د خان اکبر ډېر عزت کاوه.

شمۍ چې له ډېره موده ئې د لطیف سره په زړهٔ زړهٔ کې په شدت سره مینه درلوده او په خُله ئې ورته نهٔ شو وئیلای یوه ورځ چې خان اکبر په مسافرۍ تللی ؤ لطیف د حال احوال د پاره د خان اکبر کورته راغی. ماشومان ټول سکول ته تللي وو، شمۍ په کور کې یوازې وه، داسې نهٔ چې دا د لطیف اول ځل ؤ چې شمۍ په کور کې یوازې وې او دی دې راشي. خو نن شمۍ ورته ځان ښه سینګار کړی ؤ، لطیف ئې په خپله کوټه کې پر پلنګ کښېنوی، دا ورسره په څنګ کې کښېنسته، لطیف ته ئې په مینه ځیر ځیر کتل، لطیف اول خو سم نهٔ پوهېدی او لږ وار خطا غوندې ؤ لاکن لږ ساعت وروسته ئې سر خلاص شو چې د شمۍ څهٔ اراده ده. شمۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورته د خپلي میني اظهار وکړی او لطیف هم د خپل هوس د سړیدو د پاره "هو" وکړه.

لطیف جره ځوان، وینه ئې توده او شمی تجربه کاره.

دواړه په مینه کي دومره غرق ول چي شمی خپل ټول وجود و لطیف ته ورسپارلی ؤ او لطیف د شمی د وجود د هر اندام نه خوند اخستل خپل حق ګڼلی ؤ. لطیف د تُندي ځوانی په جوش کي د شمی پر چاغ او لوڅ غړي خُله کښېوده او دومره په شدت سره ئې غاښ پر ولګوی چي د شمی د خُلې نه د درد د شدت په وجه یوه داسي چغه ووته لکه یو څوک چي بل کس په چاړه ووهي.

شمی لطیف یوې خوا ته پوري وهی، کښېنسته او خپل غړي ته ئې په ځیر وکتل، پر غړي ئې د وینو د څاڅکي په شان تک سرۀ، د غاښو نشانونه ول، شمی په ګیله منه او ژړغوني انداز کي لطیف ته ووئیل. "ولي ظالمه! داسي څوک کوي؟"

لطیف په مسکي کي ورته جواب ورکړو چي "دا زما د میني نخښه ده، دا به تر مرګه ستا پر غړي وي."

په دا بله ورځ د شمی د پښي د پړېکولو نښه وتاکل شوه. د شپې د پښي د درد د شدت په وجه شمی پور پرېکړی او د لطیف د میني نخښه ئې د تل د پاره د ځان سره ګور ته یووړه.

○○○○○○

(c) ketabton.com: The Digital Library

ویلن

ما چې د هغه ستر ګي ولیدلې نو وډار شوم. تکې سرې، پړسېدلې، اوږده اوږده برېتونه، وېښتان ئې هم له اندازې اوږده وو. په لاس ئې د ګهړۍ پر ځای رنګارنګ سپينسي راتاؤ کړي وو، یوه پانچه (پائڅه) ئې کښته او دا بله ئې پورته وه، څادر لړ په وږه او زیات په ځمکه پروت، سګریټ په لاس کښې، د ګرېوان تڼۍ ئې خلاصې، په غاړه کې ئې لاکټان ځوړند، ببره سینه، په غوږ کې ئې د لمر ګل ټومبلی زما مخې ته راغی لکه دی چې د دې علاقې، کلي شوده (بدمعاش) وي.

"څوک ئې او دلته څه کوې؟" دې شوده رانه په داسې انداز کې پوښتنه وکړه لکه، ته وائې دی به د پښتو فلمانو هیرو وي.

"زه دلته د یو ملګري کور ته روان یم". ما ورته ښه په شرافت او اخلاق جواب ورکړو.

"څه چې بیا دې دلته ونه وینم، ګنې "هاهاهاهاهاها". د لاس د ګوتو نه ئې توپنکچه جوړه کړه، ښه په رعب داره آواز او کړس کړس خندا ئې راته وویل، ناڅاپه ئې په یو ډېر ښکلي کم عمر هلک سترګي ولګېدې، ماته ئې وویل چې "زما

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوکو راغی ګنې نن به ته راڅخه ژوندی نه وای تللی، هاهاهاهاها " دا ئې ووئیل او د هغه ښکلي کم عمر هلک په خوا روان شو.

زه هم د ملګري کورته روان شوم او د ځان سره مې فکر وکړو چې دا بیا څه بلا ؤ؟ دا څنګه حرکت ئې وکړو. خو خیر، زه د ګل خان کورته ورسېدم هغه سره مې علیک سلیک وکړو او ورسره په حجره کې کښېنستم. د ډوډۍ خوړلو په وخت راته یاد شو چې تاخو یو هیرو په لاره لیدلی ؤ.

"یاره ګل خانه! دلته په لاره کې مې یو ځوان ولیدو، سم د ځانه ئې حسن سواتی (د پښتو فلمانو هیرو، ویلن) جوړ کړۍ ؤ. ما ته ئې وئیل چې چېرې ځې؟ ما جواب ورکړو چې د ملګري کورته. نو په ښه بارعب انداز کې ئې راته ووئیل چې ځه، بیا دې دلته ونه وینم، خدای دې د هغه تنکي ښکلي هلک سره ښه وکړي، که هغه هلته نه وای ښکاره شوای نو خدای خبر چې دې ځوان به له ما سره څه کړي وای".

ما چې خبره پوره کوله نو ګل خان په کړس وخندل، زه ئې حیران کړم چې دا ولې خاندي؟ خو بېرته ئې زر د خُلې او د څهرې نه خندا او د خندا آثار داسې ورک شول لکه د کوچ نه چې وېښته وباسې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ياره زرګيه! دا هيرو نهٔ دی، خو د هيرو ګيري په وجه ئې خپله مور مړهٔ کړه.

"مور مړهٔ کړه؟" زهٔ ئې هک پک حيران کړم.

"هو، مور".

"څنګه؟"

"هغه داسي چي د ې ځوان د پښتو فلمونه ډېر کتل، بيا يو ورځ دهٔ يو داسي فلم او کتو چي په هغه کي هيرو خپله مور مړهٔ کړي. دا خبره وه چي دا ځوان کله کورته راغی نو مور ئې کتغ نهٔ ؤ پخ کړی، پخوو به ئې څنګه؟ د پيسو درک نهٔ ؤ، ځوان زوی ئې ټوله ورځ په سينماګانو کي ورک ؤ، ښکلو تنکيو هلکوانو پسې به ټوله ورځ ګرځېدو. خبره دومره وه چي د ې ځوان دوه ډزه (مرمۍ) خپله مور وويشته. څو ورځي ورک ؤ، خو بيا بېرته را پيدا شو، خېل او خپلوان هيڅ نهٔ ورته وائي. اوس ئې دماغ کار نهٔ کوي، که کوي نو صرف داسي چي دی هيرو دی او هر يو انسان ورته ويلن ښکاري. چېرته چي يو ښکلی هلک ويني نو ورپسې شي. د کلي د ماشومانو ښه سات په تېر دی".

ګل خان چي دا کيسه راته وکړه نو د وجود ټول وېښتان مي جګ ودرېدل، ما ورته وئيل چي "دا خو هيرو نهٔ دی، دا خو ويلن دی. که تاسو هيرو ورته

(c) ketabton.com: The Digital Library

کرمه کلی   زړکی علیخیل

وایاستنو دا تاسو د هغې سپین سري سره بد کوئ کومه چې د دهٔ غوندي بې غیرت انسان د لاسه له دې دنیا نه ولاړه."

○○○○○○

پای

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library